

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 5

Ročník LXV

Září/říjen

Number 5

Volume LXV

September/October

2017

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

XX

Print Post Approved 100001687

XX

THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617

28. říjen 1918 – vznik Československé republiky

**Přijďte jej s námi oslavit
v neděli 29. října v 15 hodin
do Národního domu Sokola
Sydney 16 Grattan
Crescent, Frenchs Forest**

OBSAH

Zpráva pokladníka / Žalov	6
Ohlasy čtenářů	8
Trpká sklizeň hlavy státu	8
Volby do Parlamentu ČR	9
Sokol Sydney na NZ	11
A Merkelová	12
Masaryk / EU, arabské jaro a my	13
Nebezpečí intifády zažehnáno	14
Na mrtvolu se (ne)zírá	16
My se toho Marxe nezbavíme	17
Hra o trůny v Bílém domě	18
Sliby-chyby	19
Trumpa fackovati	20
Tohle na nás nesvádějte	21
Nač umírají jazyky	22
Zapomenutí hrdinové	24
Šílenství pokračuje	27
Interna 5 minut po dvanácté	30
Utajovaná hrozba	33
Zatím je ztracená snad Francie	34
Cookův problém	37
Ať žije reklama	38
Podivná smrt Evropy	41
Humor	43
Hádkový koutek	44
Z tajů krás české řeči	45

VĚSTNÍK

Dvuměsíčník Sokola Sydney.
Obsah publikovaných článků
nemusí být totožný s názory
redakce. Vyhrazujeme si právo
články upravit.

Redakční rada:
B Šindler, P Čermák,
M Daňková

Telefon redakce:
02 9981 4765

Email:
petevasyd@hotmail.com
Věstník se též nachází na
internetové stránce
www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka Věstníku:
6. 9. 2017

(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)

NAŠE AKCE

Dětský klub strana 46, **sobotní volejbal** strana 9 a 46, **vepřové hody** strana 7.
Pravidelné akce na zadní straně obálky; všechny akce také na SBS rádio (strana 46), na www.sokolsydney.com a na **Facebook**.

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Bohužel australská pošta nás donutila k zastavení zaslání Věstníku do zahraničí. Za jedno číslo počítají poštovné \$8, ročně to je \$48 a to je více, než nám naše finanční prostředky dovolují. Čtenáři si jej mohou přečíst na webových stránkách Sokola Sydney www.sokolsydney.com. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník od 1. 5. 2017 do 30. 8. 2017 celkem \$380, fond na údržbu Národního domu \$170. Mnoho díky všem dárcům.

Vydání od 1. 5. 2017 do 30. 8. 2017 celkem \$12,195,60 mimořádné \$600 za opravu podlahy a \$1,133 za nájem skip binu.

Členské příspěvky – Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2017 MĚLY BÝT ZAPLACENY DO 31/1/2017 JINAK ČLENSTVÍ ZANIKÁ.**

Věstník: předplatné pro nečleny na kalendářní rok od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017. je \$25 v Austrálii (do zámoří Věstník už nezasíláme).

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd., 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

„**SOKOL SYDNEY LTD**“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „**Money Order**“ je teď jediný „**Payee**“ australským bankám přijatelný. Prosíme, používejte jen tento název pro všechny platby.

Pokud platíte převodem na účet Sokol Sydney Ltd, B/S/B 112 879 číslo 108349087 zašlete, prosím, vaše jméno, datum a účel platby na email petevasyd@hotmail.com.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1. 5. 2017 do 30. 8. 2017:

Hajdová Dr J	\$25	Chvojka R	\$50	Kratochvílová M	\$50
Slezáček O	\$40	Jirásková A	\$25	Vacek J	\$45
Fiala O	\$25	Niemczyk P	\$75	Nevečeřal P	\$50
Hanzal O	\$35	Novák J	\$5		
Martinek Z	\$50	Čech M	\$30		
Koláček P	\$20	Zelina K	\$25		

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

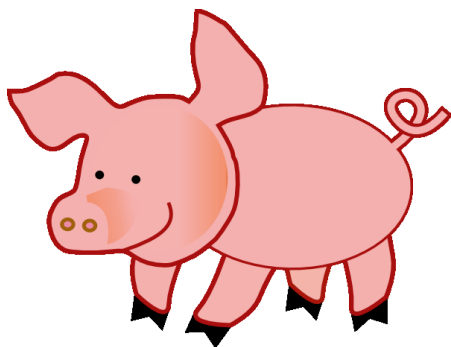
Petr Čermák

Žalov.

✿ ✿ ✿ ✿ ✿ ✿ ✿ ✿

Na věčnost odešel **Standa Hanzal**, dlouholetý člen Sokola Sydney. Budiž mu australská země lehká.

✿ ✿ ✿ ✿ ✿ ✿ ✿ ✿

HODY

**v sobotu 18. listopadu od 18 hodin v
Národním domě Sokola Sydney
16 Grattan Crescent, Frenchs Forest**

**Vstupenky s programem stojí na osobu včetně večeře s předkrmem nebo
záкусkem a kávou \$30 (děti za polovic)**

Večeře:

Předkrm – párky s chlebem a hořčicí
nebo tlačenka s octem, cibulí a chlebem
Vepřová pečeně, knedlík, zeli
Jitrnice, brambory, zeli
Jelita, brambory, zeli

Objednávky zasílejte na email vicnovaku@gmail.com

**Tímto kuponem si též můžete objednat (až pro 5 osob) vepřové lahůdky KTERÉ
ZAPLATÍTE AŽ PŘI PŘEVZETÍ - NE S TOUTO OBJEDNAVKOU.**

Pro bližší informace volejte 91306781

✂✂✂✂✂✂✂✂✂ **LASKAVĚ Odstříhněte** ✂✂✂✂✂✂✂✂✂

Jméno (tiskacím písmem): _____ Telefon: _____

Jitrnice, jelita objednejte na kusy(ks), párky na pár(pr) tlačenku a uzené na kila(kg)

OBJEDNÁVKA LAHŮDEK	1	2	3	4	5
JITRNICE (\$17.00/KG)	___ ks	___ ks	___ ks	___ ks	___ ks
JELITA (\$17.00/KG)	___ ks	___ ks	___ ks	___ ks	___ ks
TLAČENKA (\$19.00/KG)	___ kg	___ kg	___ kg	___ kg	___ kg
UZENÉ (\$20.00/KG)	___ kg	___ kg	___ kg	___ kg	___ kg
PÁRKY (\$17.00/KG)	___ pr	___ pr	___ pr	___ pr	___ pr

**Tento kupon POUZE ZA JÍDLA zašlete co nejdříve ale NEJPOZDĚJI
DO 10. Listopadu na výše uvedený email**

Výdělkem z této akce podpoříte sport⁷ v Sydney a rovněž údržbu Sokola Sydney.

Dobrovolníci Sokol vám přejí příjemnou zábavu.

Ohlasy čtenářů

Na chvílku zavři oči

Jana Reichová

Ne já jsem oči nezavřela, protože s pocitem opravdového potěšení mně právě ty dvě básně pana Brázdy oči otevřely. Uvědomila jsem si, že já, která nemohla bez poezie žít, najednou těm dvěma policím v knihovně nevěnuji téměř žádný čas.

Poezii jsem četla, recitovala, ale pokud jsem něco napsala, byly to jen básničky. Jedna z nich měla být právě o tom, co vypovídají básně pana Václava Brázdy.

Tak jen krátký úryvek napsaný před jednašedesáti lety:

...Řekni mi řekni

co je ta láska,

že i to slovo hladí a laská...

Ano, básně pana Brázdy vypovídají, že nejde jen o lásku mezi dvěma lidmi, ale o lásku k životu, který nám byl dopřán.

Trpká sklizeň hlavy státu

Neviditelný pes 8. 9. 2017 Tomáš Vodvářka

Média zveřejnila detaily otevřeného účtu stávajícího presidenta, kde vedle podporovatelů jsou i ti, kteří mu posílají halře s nelichotivými vzkazy.

Svůj vůbec první blog jsem nazval Nesnesitelná lehkost bytí Miloše Zemana. Bylo to krátce po jeho zvolení, při němž před necelými pěti lety bylo jasné, jakým způsobem zvítězil nad svým sokem. Voličům nevadila veřejně uvedená nahrávka jeho tehdy nejbližšího spolupracovníka Miroslava Šloufa s mafiánem Františkem Mrázkem (tedy situace, po které kandidát v každé demokratické zemi okamžitě odstupuje). Jeho voličům rovněž nevadil lživý inzerát v Blesku, osočující Karla Schwarzenberga.

Říká se tomu zvítězit za každou cenu. Dějiny znají podobná vítězství, která jsou současně i prohrou. Ne snad v tom prvním okamžiku, ale v následných časech, kdy se ukazuje, že ona výhra není tak úplně taková, jak se jeho příznivcům jevila. Toto jeho vítězství přineslo místo zklidnění politické situace výrazné rozpolčení společnosti, kde vulgarita a osočování protivníků z těch nejhorších úmyslů začalo být normativem.

Miloš Zeman záhy pochopil, že nemá šanci uspět v kruzích, kde by se rád pohyboval a kam po sametové revoluci nepochybně patřil. Musel značně slevit ze svých ambicí být - jak vyhlásil - prezidentem dolních deseti miliónů. Svým chováním v médiích, přístupem k vlastnímu zdraví (nemírné pití a kouření), svou afinitou k režimům, které jsou vším jiným, než demokracií, se přihlásil k tomu být prezidentem těch, kterým stačí třikrát denně ešus plný šlichty nebo jednoduchá hesla a jednoduchá řešení, která jak známo nikdy nefungují. Místo orientace na západoevropské a atlantické spojení přilnul k Číně a k Rusku, kde vtípkoval o nutnosti likvidace novinářů a do Číny jezdil vyjednávat investice, které zůstaly jen na papíře.

Nyní sklízí, co zasel. Značná část národa jej místo tiché ignorace veřejně nenávidí, což dávají najevo již výše zmíněnými vzkazy na jeho účtu. Terčem není jen on sám, ale i temné figury, kterými se na Hradě obklopil a které svou arogancí plně odpovídají jeho naturelu. Jen málokdo v České republice pochybuje o ryzosti charakteru pánů Ovčáčka a Mynáře.

Každý člověk v závěru svého života - je-li mu dáno osudem - sklízí setbu svých činů, slov, postojů. Měl by mít radost z toho, že dílo, které vykonal, je ku prospěchu jemu samotnému a okolí. Že lidé, s nimiž měl blízké vztahy, jej milují.

Miloš Zeman již nyní zjišťuje, že je značnou částí národa nejen nemilován, ale doslova nenáviděn, zjistí rovněž, že po skončení svého mandátu jej ony zmíněné temné figury opustí a bude jim lhostejný, neboť pro ně ztratí svou přitažlivost díky prezidentské funkci. Bude si možná připomínat ony vzkazy na otevřeném účtu, kterých je - zdá se - mnohem více než těch, kteří mu vyjadřují podporu.

Mám obavu, že jeho čas je již příliš krátký na to, aby se pokusil aspoň něco změnit. Zůstane nejspíše v povědomí jen jako etalon nepovedené volby a poučením pro příští generace, že tudy cesta rozhodně nevede.

Převzato z blogu Tomáš Vodvářka se souhlasem autora

O Z N Á M E N Í
o době a místě konání voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR

Vedoucí zastupitelského úřadu České republiky v Sydney, Australské společnosti podle § 15 odstavce 3 zákona č 2471/995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky a o změně a doplnění některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o volbách“),

oznamuje:

1. Volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky se uskuteční
dne 20. 10. 2017 od 14:00 do 22:00 hodin a
dne 21. 10. 2017 od 8:00 do 14:00 hodin.
2. Místem konání voleb ve zvláštním volebním okrsku č. 106 je volební místnost na zastupitelském úřadě České republiky v Sydney, 169 Military Road, Dover Heights, NSW, 2030, Austrálie

pro voliče,
kteří mají bydliště ve zvláštním volebním okrsku č. 106
tj. v územním obvodu zdejšího zastupitelského úřadu v Sydney, NSW Austrálie.
3. Hlasování bude umožněno voliči, který má bydliště mimo území České republiky, zapsanému do zvláštního seznamu vedeného zdejším zastupitelským úřadem (§ 6 zákona o volbách).
4. Volič bude zapsán do zvláštního Seznamu voličů na základě jeho písemné žádosti, doložené originálem, popřípadě ověřenou kopií dokladů potvrzujících jeho totožnost, státní občanství České republiky a bydliště v územním obvodu zdejšího zastupitelského úřadu. Žádost o zápis do zvláštního seznamu voličů musí být zdejšímu zastupitelskému úřadu doručena nebo předána nejpozději 40 dnů před prvním dnem voleb (§ 6 odst. 5 zákona o volbách).
5. Hlasování bude dále umožněno voliči, který předloží voličský průkaz a prokáže svou totožnost a státní občanství České republiky (viz dále).
6. Volič je povinen před hlasováním předložit k prokázání totožnosti a státního občanství České republiky platný cestovní, diplomatický nebo služební pas České republiky anebo cestovní průkaz, nebo platný občanský průkaz (§ 19 odst. 4 zákona o volbách).
7. Volič obdrží hlasovací lístky ve volební místnosti ve dnech voleb.

SOBOTNÍ VOLEJBAL - SATURDAY VOLLEYBALL
ŘÍJEN - OCTOBER 21,
LISTOPAD - NOVEMBER 4. & 18.,
PROSINEC - DECEMBER 2. & 16.
VOLEJTE MARTU - RING MARTA 9130 6781

Sokol Sydney opět na Novém Zélandu

Jarda Krejčík

Po úspěšném prvním ročníku nohejbalového turnaje v novozélandském Queenstownu se obě strany domluvily na dalším již 2. ročníku turnaje. Tento turnaj se skutečně na začátku března s tím rozdílem, že se hrálo na dvou místech a to v Queenstownu a druhý turnaj byl ve Wanaka. Turnaj obohatili 2 týmy hráčů až z Christchurch. Celková účast byla 5 týmů Sokol Sydney, Queenstown, Wanaka a 2 týmy z Christchurch. Zájem o nohejbal byl na Zélandu velký a dokonce někteří hráči mají zájem přicestovat do Sydney na naše pravidelné setkání nohejbalistů a volejbalistů. Vítězství v turnaji si opět odvezl tým Sokola Sydney, ale tentokrát po velice těžkém 3 setovém zápase proti týmu Wanaka. Rádi bychom poděkovali všem účastníkům tohoto turnaje ze Sokola Sydney ale také z Nového Zélandu a těšíme se na další setkání v budoucnosti.

Angela Merkelová označila obyvatele české kotliny za xenofoby a rasisty. Prof.PhDr. Pavel Linhart, DrSc.

Přisadili si i bývalý francouzský „američan“ prezident Hollande a rakouský ministr zahraničí Kurze.

Dáma ovšem opominula fakt, že mimo historicky usazených Čechů v této zemi žijí bez problému Slováci. Poláci. Albánci. Řekové. Italové. Arabové. Vietnamci. Slovinci. Rusové. Ukrajinci. Američané. Angličané. Australané, Mongolové a další národnosti. Navzdory tolik omílanému odsunu zde žijí i Němci.

Dovolím si paní Merkelové připomenout, že to byli její předkové, ne moji, kdo před pětasedmdesáti roky z Evropy udělali lidská jatka. Byli to příslušníci jejího národa, kteří přeměnili šest milionů Židů v prach a popel. Byli to vojáci německého wehrmachtu, kdo za sebou nechávali spálenou zem i její obyvatele. Byli to Němci, kdo mučili ženy a děti.

Rakušáci se dnes tváří, že oni nic, oni muzikanti, a byli téměř Hitlerovou obětí. Když ho vítali při anšlusu záplavou květin a jásotem, toho svého milovaného rodáka z Braunau, to nebyli oni? Rakouská státní příslušnost mnohých velitelů koncentračních táborů také není pravdou? Když jsem viděl dokumentární film z pohřbu válečného zločince Otto Skorzenyho v Madridu a Vídni, kde v roce 1975(!) Rakušané hajlovali, měl jsem vlčí mlhu?

Pokud utekl vězeň z koncentračního tábora v Mauthausenu. bvli seznámi ctihodní měšťané a sedláci z okolí na hon. Ano. na hon! Tak se tomu říkalo. Ozbrojení kulovnicemi a brokovnicemi dědové a pradědové dnešních kazatelů dobrých mravů štváli krajinou naše předky. Rakušané byli elitou, Češi, národ určený k lovu a vyhlazení.

Velmi doporučuji návštěvu mauthausenského lágru s vyhlídou na Alpy, resp. toho mála, co z něj zbylo. Uvidíte pece, v nichž pro pobavení rakouských dozorců byli upalováni vězni zaživa. Křik a nárek nešťastníků nazývali bodří wurstoví tatíci „andělské zpívání“. Možná tak zpíval i Karel Hašler, než ho umučili.

Při vchodu do krematoria si všimněte nenápadné železné tyče nad vchodem a na ní připevněného ocelového lanka. Na lanku byly věšeny malé děti. S pověstným rakouským pivním humorem se zařízení nazývalo „Houpačka“.

Uděláte-li si malou procházku pod lágr, do kamenolomu, spatříte další hrůznou kulisu špílců našich veselých sousedů. Strážní nutili skákat vězně z kolmé čtyřicetimetřové skalní stěny do vody malého jezírka na dně kamenolomu. Kdo váhal, toho zastřelili. Kdo skočil, byl „parašutista“. Mrtvý parašutista. Oh, k popukání!

Večer, po skončení práce v lomu, každý vězeň musel vystoupat 186 strmých schodů k lágru s těžkým kamenem neseným v zátylku.

Podalpští synci vymysleli hru „domino“.

Prvního, který vyšel až nahoru, pažbou pušky praštili do obličeje. Ten upadl nazad a dominovým efektem popadalo dalších několik set lidí, přičemž nesměli dvacetikilový kámen pustit z rukou. Na to, kolik tato hra bude stát životů, uzavírali dozorcí sázky. Joj, to byly veselé časy!

Apropó... Pokud máte zájem vidět místa, kde ubili, umučili nebo upálili Rakušané někoho z vaší rodiny, musíte zaplatit! Ano, v Mauthausenu vás zkasírují jako u kolotoče a ještě vám, vy xenofobové a rasisti, zahrozí ministr Kurze ukazovákem a sníženými příděly peněz z EU.

Máslo na temeni své hlavy pozapomněla i sladká Francie. Ta se nerozpakovala do německých koncentračních táborů dodávat Židy ve velkém. Když počet nežidovských běženců z jiných zemí, včetně Česka, dosáhl počtu 60 000 lidí(!), Francie v roce 1941 vyhlásila uprchlickou krizi a další lidé do země vpuštění nebyli.

Přitom – každý z válečných migrantů ve Francii musel prokázat, že má prostředky na živobytí. Pokud neměl, byl deportován do domovské země, tj. - většinou do Říše. Tím pádem do koncentráku, na šibenici, nebo rovnou před popravčí četu.

Někteří čeští vojáci vzpomínají, jak na ně tupí Francouzi a Francouzky na ulici plivali a nadávali jim, že nebyt Československa, nebyla by jejich země zatažena do války.

A jestli se chcete hodně zasmát, doporučuji ke čtivu válečné dějiny pařížského hotelu Ritz, kde se tvořila budoucnost poválečné Evropy. Pochopíte, odkud a proč se fašistická EU vzala.

Dovolím si paní Merkelové a ostatním kazatelům morálky připomenout, že žádný z mých předků nikdy nikoho nemučil, neloupil, ani si nepřivlastnil cizí zem nebo majetek.

Jestliže má paní Merkelová post coitum vůčičku svědomí a zve si domů hosty, je to její věc. Avšak nemůže si pozvat problematické přátele, a potom je ubytovat a nechat žít u sousedů.

Já nikoho nezval a nikomu nic nesliboval. Jsem pro, abychom přijímali děti, ženy a staré lidi bez rozdílu víry.

Osočování od těch, kdo mají na hlavě žluklého másla pro několik dalších generací, mi vadí a je urážlivé.

Paní Merkelová a páni Holland a Kurze by se za svoje výroky měli omluvit a prosit za odpuštění.

Masaryk a dnešek

Neviditelný pes 18. 9. 2017 *Jiří Weigl*

U příležitosti 80. výročí úmrtí T. G. Masaryka ovládla česká média záplava vzpomínkových pořadů a článků připomínajících a glorifikujících zakladatele naší moderní státnosti.

Je velmi pozoruhodné, že v zápalu vzývání Masarykovy modly se nějak zapomínáme skutečně vážně zamýšlet nad jeho odkazem ve vztahu k dnešku. Tím nemyslím prázdné opakování různých citátů z Masarykových početných děl a vzletných slov, kterých se jako vzdělaný a obratný intelektuál snadno dopouštěl, ale vážné zamyšlení nad smyslem a významem politických činů, které vykonal, protože těmi a nikoliv slovy se zapsal do historie. Myslíme-li upřímně zaklínání se Masarykovým dílem a chceme-li jej pochopit, udržet a předat dalším generacím, nemůže nás nechat klidnými skutečný vývoj v současné Evropě a tendence a tlaky, kterým je naše země vystavena.

Směřování dnešní EU je přece v zásadním rozporu s Masarykovým politickým dílem a odkazem. Masaryk neváhal rozbít staleté střeoevropské soustátí a umožnil tak vznik českého národního státu. Dnešní Evropská unie usiluje o pravý opak – zánik národních států a umělé sjednocení kontinentu rozbitím dnešních národů. Pro Masaryka byla nepřijatelná představa Mitteleuropy s Německem jako hegemonem. Ta je dnes realitou. Plány na začlenění naší země do tzv. tvrdého jádra EU fakticky znamenají nastoupení cesty jejího začlenění do nové „říše“, ještě méně demokratické než staré Rakousko, a likvidaci české státnosti. Namísto masarykovské odvahy vzít správu věcí svých do vlastních rukou dnes naše politické elity koketují s předáním této moci nad námi znovu cizincům s naivním přesvědčením, že tentokrát se Němci či Francouzi o naše záležitosti budou starat lépe než my sami.

Skutečně, zůstane-li nám z Masaryka pouze pár frází o demokracii a humanitě, zapomeneme-li ze zbabělosti a krátkodeché politické vypočítavosti na odkaz jeho činů, zaprodáme-li náš stát, bylo celé tragické dvacáté století nešťastným omylem a Masaryk z pohledu budoucnosti smutnou mýlící se postavou. Nedopustíme to.

Institut VK

EU, arabské jaro a my

Neviditelný pes 21. 7. 2017 *Pavel Černocký*

Od tzv. „arabského jara“ už uběhl nějaký čas, a tak je možné hodnotit. Francie, Itálie, UK a Německo ve spolupráci s Obamou svrhly diktátora a monarchu Kadafiho. V Egyptě se drali k moci islamisté a rozvrácený Irák upadl do chaosu. Samozvaný Islámský stát se opevnil v části Sýrie a Iráku. Saddám Husajn byl oběšen a v Sýrii se islamistická opozice snaží svrhnout Assada.

Ono to ale všechno začalo už dřív. Jednoduché, chudé a nábožensky nadšené obyvatelstvo v Íránu, podněcované šíitskými kazateli, způsobilo pád vlády a vyhnání šáha Páhlavího s manželkou ze země. Do země se vrátil ajatoláh Chomejní a Írán se vrátil do středověku. Bývala to krásná, moderní země – a dnes?

Amatérská akce USA v Iráku, rozděleném na šíity, sunnity a Kurdy, přivodila pád Saddáma a země se propadla to totálního rozvratu. Americká (obamovská) podpora islamistické opozice vůči Assadovi rozvrátila Sýrii, kdysi kvetoucí zemi.

Samostatnou kapitolou je Afghánistán. Američané nepochopili základní pravdu, že vzpurné Afghánce není možné civilizovat a ovládnout. Nepovedlo se to ani Rusům – a z toho se mohli Američané poučit. Sousední Pákistán je držen pohromadě jen pomocí vojenské diktatury.

V Turecku, jak víme, se dostal k moci islamista Erdogan a ten drží v zemi pořádek železnou pěstí. Podobně je tomu v Saúdské Arábii. Tam vládne terorem už dlouhé roky rodina Saúďů. (A my i USA se tváříme, že o tom teroru nic netušíme a rádi s nimi kšeftujeme.)

Lze vyvodit nějaký závěr? Myslím si, že ano. Druhou polovinu dvacátého století postupně a plíživě zachvátil levicový liberalismus. Všichni lidé jsou si rovni! Smíchávání různých ras a kultur obohatí Evropu! Svět se musí globalizovat! Kalergi to řekl: „Musí vzniknout jednotná, světlehnědá, evropská rasa! Je nutné svrhnout všechny diktátory a dát utlačovaným rovné šance!“

S těmi diktátory je to ale těžké. Evropským liberálům unikla jedna skutečnost. Že ti diktátoři vyrostli v konkrétním prostředí a znají své „pappenheimské“ lépe než ti evropští chytráci. Oni totiž dobře vědí, že na líné, chamtivé, nevzdělané primitivy platí jediné – velmi tvrdá ruka. Jistě, ve vězeních i na popravištích skončila spousta nespokojenců, záškodníků a možná i nevinných lidí. To byla cena za udržení pořádku v zemi... která se po „osvobození“ propadla do úděsného chaosu, který způsobil smrt nesrovnatelně většímu množství lidí. Tomu říkáme vítězství spravedlnosti?

Dnes je Libye totálně rozvrácená, v Sýrii se válčí a umírají tam tisíce lidí, Irák není ani zdaleka stabilizován, v Afghánistánu zuří kmenové války, napětí vládne v řadě zemí Arabského poloostrova. Stabilní jsou pouze země, kde vládne totalita – Saúdská Arábie, Írán, Turecko a Jordánsko (tam vládne, svým způsobem, osvícená monarchie). Stabilní je i Izrael, neustále kritizovaný levičáky z Evropské unie.

A tak mě napadá... rozvrat afrického kontinentu způsobilo co? No přece konec kolonialismu! Ti zlí kolonialisté měli snahu místní barbarské obyvatelstvo zcivilizovat a přiblížit pokročilým evropským standardům. Budovali silnice a železnice a samozřejmě si za to platili místním nerostným bohatstvím. Domořodci měli pocit, že to je nespravedlivé, a tak bílé pány ze země vyhnali. K moci se dostali místní vykukové, kteří okamžitě začali válčit mezi sebou (Mobutu, Lumumba, Tschome a spousta dalších). Dnes je v Africe pár zemí, které jakž takž fungují, a ve zbytku se vedou kmenové a náboženské války. Arabové od středověku exportovali do Afriky svůj islám a k rozvratu kontinentu výrazně přispěli.

A tak úplně závěrem. Přístup vedení EU a Obamovy administrativy se ukázal být naprostě destruktivním a hloupým. Navíc přivedl Evropu na pokraj absolutního rozvratu křesťanské civilizace. Poučíme se?

Nebezpečí intifády zažehnáno

26. 7. 2017 *Gita Zbavitelová*

www.rozhlas.cz/plus

Dva mrtví Jordánci pomohli vyřešit krizi okolo detektorů kovu na Chrámové hoře

V konfliktu mezi Izraelem a arabským světem neexistuje výbušnější téma než Chrámová hora v Jeruzalémě. Žádné také není spojeno s takovou mírou arabského fanatismu. Přitom byl Izrael v roce 1967 tak velkorysý, že navzdory vítězství v šestidenní válce i skutečnosti, že na Chrámové hoře stály ve starověku dva nejposvátnější židovské chrámy, přenechal správu celého chrámového okrsku náboženské nadaci Waqf poraženého Jordánska s tím, že představitele Waqfu bude jmenovat minister-

stvo pro náboženské záležitosti v Ammánu. A tak je to dodnes, jen s tím rozdílem, že od roku 1994 jmenují představitele Waqfu Palestinci. Izrael podle dohody zajišťuje jen bezpečnost okrsku. Stojí za zmínku, že izraelské návštěvníky doprovázejí na Chrámové hoře policisté a židé se tam nesmějí modlit.

Přestože Izrael se nikdy nepokusil tento stav změnit a neustále to opakuje, Palestinci ho z toho pravidelně obviňují a při každé takové příležitosti se zvedne vlna násilností. Tu poslední vyvolalo rozhodnutí izraelské vlády instalovat u všech vstupů na Chrámovou horu detektory kovu. Před deseti dny odtamtud tři izraelští Arabové – tedy izraelští občané, kteří nemusí procházet kontrolními stanovišti – zastřelili dva izraelské vojáky zbraněmi, které do chrámového okrsku propašovali, jak ukázala video-nahrávka policie. Bezpečnostní rámy měly podobným akcím zabránit.

Útočníci, kteří byli při policejním zátahu zabiti, dobře věděli, co dělají. Věděli, že incident na Chrámové hoře vybičuje Arabů k šílenství a povede k protestům v celém muslimském světě i k násilí. Dokázal by vyvolat i náboženskou válku; někdejší zástupce ředitele izraelské bezpečnostní služby Šin Bet Gideon Ezra dokonce říkával, že i třetí světovou.

Skutečně propuklo peklo. Předseda palestinské samosprávy Mahmúd Abbás sice útok atypicky odsoudil, ale vzápětí rozpoutal tradiční umělou bouři kvůli údajné izraelské snaze „změnit status quo na Chrámové hoře“ – jako by jej mohly ovlivnit detektory kovu. Podle něj jimi chce Izrael „ovládnout mešitu Al-Aqsá“. Palestinský premiér Ramí Hamdalláh označil instalaci rámu za „agresi“ a Palestinci slíbili, že „obětují své duše i krev“. Abbás přerušil styky s Izraelem a vůbec poprvé i bezpečnostní spolupráci. Vyzval svět, aby ho přiměl k odstranění detektorů, a žádost adresoval i zeti Donalda Trumpa Jaredu Kushnerovi. Obvolal všechny hlavy arabských států a stěžoval si na OSN. Jeho hnutí Fatah i teroristický Hamás vyzvaly Palestince k protestům a teroristé z Gázy odpálili na Izrael dvě rakety. Násilné demonstrace se konaly v Jeruzalémě, po celém Západním břehu i v Gáze. Zahynuli při nich čtyři Palestinci, pátého zabila vlastní zápalná láhev a stovky dalších byly zraněny. Proti údajné izraelské snaze zmocnit se Chrámové hory se protestovalo i v Bejrútu, Ammánu, Londýně nebo Kuala Lumpur a Turci v Istanbulu napadli dvě synagogy.

V pátek večer pronikl 19letý palestinský útočník do izraelské osady Halamiš na Západním břehu a ubodal tři členy jedné rodiny, která slavila narození vnuka. Zaklepal na dveře a oni mu otevřeli v domnění, že přišel na oslavu. Útočník svůj čin zdůvodnil na Facebooku „nutností bránit mešitu Al-Aqsá“. Z téhož „důvodu“ v pondělí pobodal Palestinec izraelského civilistu v Petach Tikvě. A v neděli došlo k incidentu na velvyslanectví Izraele v Ammánu, kde izraelský člen ochranky zastřelil v sebeobraně dva Jordánce, z nichž jeden se ho pokusil zabít. Spor kvůli Chrámové hoře tak ještě zkomplikovala nejvážnější diplomatická krize s Jordánskem za posledních dvacet let.

Ammán vzhledem k protiizraelským náladám veřejnosti odmítl člena ochranky pustit ze země, a tak se rozběhlo horečné jednání. Izraelský premiér Benjamin Netanjahu hovořil s králem Abdulláhem a do Jordánska odjel vyjednávat ředitel tajné služby Šin Bet a americký blízkovýchodní zmocněnec Jason Greenblatt. Ještě v pondělí v noci se všichni izraelští diplomaté, včetně člena ochranky, vrátili z Jordánska domů a v úterý ráno začala policie odstraňovat detektory kovu z Chrámové hory.

Izraelská vláda oznámila, že tak činí „na doporučení bezpečnostních složek“ a „nahradí rámy vyspělými monitorovacími kamerami“, které dokážou zjistit zbraně a výbušniny a identifikovat obličeje. Rozhodnutí má však skoro jistě přímou souvislost s jordánským incidentem a odstranění detektorů byl ústupek za propuštění diplomatů, protože Abdulláh o to údajně požádal.

Detektory kovu měly být na Chrámové hoře dávno, protože palestinské zbraně se tam našly už vícekrát. I teď tam policie objevila množství granátů, nožů, praků a obušků. Vražda izraelských vojáků instalaci bezpečnostních rámu plně ospravedlňuje. Izraelci i zahraniční turisté, kteří si přejí Chrámovou horu navštívit, jimi musí procházet už řadu let. Bezpečnostní rámy a na 5000 kamer jsou i na nejposvátnějším místě islámu v Mekce. Palestinci však zavrhlí i kamery a prohlásili, že odmítají „jakékoli izraelské bezpečnostní opatření“. Jejich odpor vůči detektorům kovu, které jsou dnes u památek, mešit a kostelů na celém světě, se bohužel nedá vysvětlit jinak, než že na Chrámovou horu chtějí dál pašovat zbraně a střilet po Izraelcích.

Přestože jsou bezpečnostní opatření namísto, je v případě chrámového okrsku nutné postupovat zvláště opatrně, protože jde doslova o život – když kvůli obyčejné procházce Ariela Šarona po Chrámové hoře vypukla v roce 2000 druhá intifáda, trvala čtyři a půl roku a vyžádala si na 4000 obětí na obou stranách.

Vysíláno na ČRo Plus, publikováno na www.rozhlas.cz/plus

Na mrtvoly se (ne)zírá Neviditelný pes 27. 7. 2017 *Vladimír Karpenko*

Les, kde jsme hledali houby, protínala prašná silnice, na niž jsme s bratrem vyšli. Byl prázdninový den, já tehdy školní dítě. Psala se padesátá léta. Už z dálky jsme slyšeli vážnou hudbu, smuteční. Právě se blížil smuteční průvod doprovázející zasklený pohřební vůz tažený párem černých koní. Nechyběl kněz a ministranti. Bylo to na kraji vesnice a viděl jsem, jak se lidé stojící u cesty křížují, muži smekají čepice a někteří přihlížející dokonce poklekají. Přitom to byli náhodní kolemjdoucí, protože členové rodiny a přátelé kráčeli v pohřebním průvodu. Řečeno pateticky, byl to majestát smrti, před nímž poklekáme. Víme o něm, provází nás celý život a čas od času se připomíná. Úcta k mrtvým panovala od dávných dob.

Vzpomněl jsem si na tuhle scénu, když jsem nedávno četl v časopise Respekt dopis studentky, která hájila pražskou výstavu preparovaných lidských těl, „Body The Exhibition“, předmět to četných diskusí a sporů. Dovolil jsem si v titulku posloužit poněkud pozměněným nadpisem onoho dopisu. Výstavu jsem nenavštívil, ani se tam nechystám; viděl jsem jen na reklamních materiálech obrázky lidských těl, přesněji jejich svalové podoby, v různých polohách. Ta dívka hájila výstavu jako „úžasnou učební pomůcku“, jež podle jejího názoru přiblíží i laikovi, jak naše tělo vypadá a funguje. Ovšem na to, jak tělo vypadá, stačí sáhnout po učebnici anatomie; jak tělo funguje, to je složitější, týká se to fyziologie. Dál stálo v dopise, že exponáty názorně ukazují věci, které si člověk podle učebnice představí jen těžko.

Podle toho, po jaké učebnici sáhneme. Už první učebnice anatomie, kterou vydal roku 1543 Ital Andreas Vesalius, ukázala lidské tělo do detailů. Následovala další díla, kde jsou navíc výklady o činnosti různých částí a orgánů. Přitom je to vzdálená minulost dokládající vědecký zájem o lidské tělo, ale vývoj v tomto ohledu pokročil. Napadá mne projekt Adam a Eva, který vznikl v USA; nepamatuji si, ale snad to bylo koncem osmdesátých let. Jeho cílem bylo co nejdětalněji zobrazit lidské tělo. K tomu autoři dlouho a velmi pracně vyhledávali těla normálního zdravého muže a ženy, která pak, po patřičném právním ošetření celé záležitosti, podrobili detailnímu prozkoumání tehdy nejdokonalejšími zobrazovacími metodami. Výsledky vkládali do počítače, kde se tak zrodili Adam a Eva: lidská těla do všech detailů. Někdy začátkem devadesátých let mi studenti předvedli malou ukázkou tohoto programu; tuším byla to ruka, kde bylo možné zvýrazňovat podle potřeby krevní cesty, nervy, kdejakou podrobnost svalů. Nesledoval jsem pokračování projektu, ale s moderními počítači dospěl patrně mnohem dál. A možná není jediný tohoto typu.

Tehdy, před lety, jeho autoři vysvětlovali, že jim šlo o to nahradit při výuce anatomie skutečná těla, protože těch nebylo dost. Ne každý souhlasí s tím, aby takto sloužil výuce, a bezejmenných mrtvých není mnoho. Dalším motivem bylo vypracovat počítačový program tak, aby se na Adamovi nebo Evě daly napodobit chorobné změny, jaké mohou být odhaleny vyšetřením skutečných pacientů. Chirurgové tak měli dostat možnost prostudovat vše a zvolit co nejvhodnější postup operace. Opakuji, nevím, jak to pokračovalo; nebo to snad skončilo?

Vraťme se na pražskou výstavu. Jaké poučení se tu dostává laikům? Ti, kdo poučení potřebují, ho dnes najdou v knihách a patrně díky Adamovi a Evě, případně podobným projektům, ve virtuálním prostoru. Dopis končí konstatováním, že přínosem výstavy je, mimo jiné, také zpráva, že naše tělo není tabu. Nevím, ale to tabu vždy nebývalo. Když ne dříve, tak se zmíněnou Vesaliovou učebnicí anatomie definitivně přestalo být. Jen se takhle nepředvádělo.

Zaznamenal jsem argumenty, že se přece ukazují egyptské mumie a nikdo se nepohoršuje. To je pravda, ale mumie jsou ukázkou toho, s jakou úctou a pietou naši předkové přistupovali ke smrti. Nevím, ale neslyšel jsem o tom, že by farao, nebo kdokoli jiný, byl mumifikován v postoji vrhače kopí, nebo běžce. To si v tuto chvíli

vymýšlím, abych naznačil, že se s tělem zacházelo s úctou. Vystavují se i jiná těla. Například v dánském Århusu je pověstný „muž z Grauballe“, z prvních staletí našeho letopočtu, zřejmě rituálně utopený v bažině jako oběť bohům. I to je ilustrace toho, jaká byla minulost, jaká byla božstva. Tady hrála roli úcta k božstvům, strach před nimi. Ale tělo leží v museu tak, jak bylo nalezeno v rašeliništi.

Co zmíněná výstava? To nejsou pietní pohřby mumii, ani obětiny bohům. Jsou to vypreparovaná těla nedávného data, navíc, aspoň soudě dle obrázků, preparovaná rozhodně ne pietně. A teď ještě stále nezodpovězené otázky – komu patřila ta těla? Jak by kdokoli z nás, onu studentku nevyjímaje, hleděl na takto vypreparované tělo, kdyby se dozvěděl, že to byl příbuzný? A tihle mrtví určitě někoho měli – rodiče, sourozence, možná děti. Nevíme. Souhlasili před smrtí s tím, že budou putovat světem coby bizarní exponáty? Kolem těl svědčících o asijském původu, panuje ticho. Mrtvé ticho.

Ve vzpomínkách se vracím na tu silnici nedaleko Prahy, v paměti se mi vracejí lidé kolem ní. Byli to laici, netoužící po anatomickém vzdělání. V minulosti, ještě v době mého dětství, byla smrt doma častá, lidé sledující pohřební průvod to znali a měli po generace vypěstovanou úctu k mrtvým. Co na té výstavě? Pokud by měla mít vzdělávací poslání, nesplnily by totéž prostě 3D modely, dnes velmi dokonalé? Takhle byla každá z vystavených postav původně živý člověk. Jeden z nás. Máme k nim úctu, nebo nás žene zvláštní zvědavost, s níž se zastavujeme u dopravních nehod a fotografujeme si je? Jestli se ta studentka při vstupu na výstavu třeba také pokřížovala?

My se toho Marxe snad nikdy nezbavíme

Neviditelný pes 31. 7. 2017 *Jan Bejlek*

Akceptovat zhoubnou teorii Karla Marxe o kapitalismu, jak označil přirozený vývoj lidské společnosti, ke kterému se svět po nejrůznějších excesech vždy rád vrací, mohou jen nesoudní nebo šílení jedinci. Současný společenský řád funguje na principech, na kterých vznikla naše civilizace, tj. na soukromém vlastnictví a směně, kterou dnes nazýváme trhem. Průvodním jevem je svoboda a demokracie, a to už od dob, kdy se první jedinci vymanili z nevolnictví. Alternativou ke svobodě a demokracii je diktatura a teror. Marx vyzývá ke zničení přirozeného řádu a jeho nahrazení právě diktaturou a terorem, pro něž vymyslel označení komunismus. Pokusům o nastolení této zhoubné třídní teorie za poslední století padlo za oběť více životů než ve všech válkách v tomto období vedených a přinesly ekonomickou devastaci, ze které se ani po desetiletích čtvrtina světa nevzpamatovala. V řadě států tento režim přežívá a v některých je bohužel nově nastolován.

Navzdory tomu řada vlivných jedinců současný řád zavrhuje a vymýšlí šílené konstrukty, kterým většinou ani sami nevěří, jenom proto, aby byli zajímaví. Svou popularitu budují působením na ty nejhorší lidské vlastnosti, jako je závist a nenávisť k těm bohatším a ve většině případů i schopnějším a pracovitějším. Nevidím důvod pohoršovat se nad rychlým bohatnutím některých jedinců, jestliže já sám nechudnu, pouze nebohatnu tak rychle, jak bych si přál. V posledním čtvrtstoletí, kdy někteří jednotlivci zbohatli násobně, se současně, a to geometrickou řadou, snižovala světová chudoba, zejména v nejchudších oblastech rovníkové Afriky. A to z velké části i díky těm nejbohatším, kteří velkou část svého majetku, mnohdy i všechno, věnují na charitativní účely a boj proti chudobě, často v objemech, které si žádné veřejné zdroje nemohou dovolit.

Závidět nejbohatším, pokud zrovna nezbohatli trestnou činností, není proč. Nezáleží totiž na tom, kdo majetek vlastní, ale jak s ním nakládá. Honosná sídla, zlaté kohoutky v koupelnách, jachty a tryskáče, které jsou levicovými liberály často používány jako důkaz rozmařilosti, stojí jen zlomek toho, co promrhají robustní sociální státy na plošných sociálních programech, které se vesměs mijejí účinkem. Na penězích nikdo nespí (dnes je ostatně ani fyzicky nikdo nemá), ale dále je investuje a tím přináší prospěch i těm chudším a méně schopným a výkonným, či těm, kteří jenom neměli tolik štěstí, aby byli ve správnou dobu na tom správném místě. A efektivitu soukromých investic si každý investor dostatečně ohlídá, na rozdíl od

investic veřejných, často samoučelných, pouze využívajících nabízené dotační tituly, v kterých se polovina peněz spotřebuje a ztratí na zúřadování, úplatcích a neschopnosti ohlídat zhotovitele.

Poplašné výkřiky o konci „kapitalismu“, kterému údajně dochází dech, proto netřeba brát vážně. Paradoxně skončím citátem komunisty. Ministr zemědělství Josef Borůvka řekl v roce 1968 v Národním shromáždění: „My se budeme tak dlouho bát, aby nikdo nezbohatnul, dokud všichni nezchudneme.“ Prorocká slova na minimálně dvě následující dekády.

Hra o trůny v Bílém domě

Neviditelný pes 12. 8. 2017 *Roman Joch*

Pracovat pro nevyzpytatelného Donalda Trumpa je neklidný a hodně nejistý džob

Být tiskovým mluvčím prezidenta Trumpa není snadné, mírně řečeno. Jeden den se Bílý dům domluví na komunikační strategii k nějaké otázce. Tiskový mluvčí Sean Spicer či jeho zástupkyně Sarah Huckabeeová Sandersová nebo poradkyně prezidenta Kellyanne Conwayová ji prezentují před médii. Druhý den ráno prezident Trump dá rozhovor televizi nebo napíše pár tweetů – a vše popře; řekne pravý opak. Prezident je prezident, a tudíž co řekne či napíše, je oficiální pozicí Bílého domu. Ti předchozí vypadají jako blbci.

Úkaz, který zastínil i Trumpa

Pozor, přichází nový ředitel Komunikačního odboru Bílého domu Anthony Scaramucci přezdíváný The Mooch (Múč). Muž italského původu, velice úspěšný finančník z Wall Street, o práci s médii však neví nic. Kdysi byl demokrat, podporoval Obamu, pak se stal republikánem a v primárkách 2016 fandil Jebu Bushovi. Trumpa podpořil, až když dnešní prezident získal nominaci.

Múč přinesl nový styl. Patří k němu okázalost, velké sluneční brýle a sebestylizace mířící mezi další dva známé Italoameričany: Giulianiho a Stalloneho. Rudi Giuliani byl chlapácký a úspěšný starosta New Yorku a Sylvester Stallone je Sylvester Stallone. Tak nějak chtěl Scaramucci působit a vypadat.

Byl to „úkaz“, který na chvíli mediálně zastínil i Trumpa, což Trump musel nést nelibě, neboť přece největší mediální hvězdou Ameriky je on. Vztah Trumpa a médií je paraziticko-symbiotický: vzájemně se nenávidí, ale i potřebují. Trump útočí na média, což mu zajišťuje popularitu u skalních voličů, a média útočí na Trumpa, což jim zvyšuje čtenost a sledovanost. Potřebují se navzájem, aby se mohli nenávidět.

Scaramucci mluví o Trumpovi jako o svém nejlepší příteli a že prý si to vyřídí s každým, kdo chce jeho příteli ublížit. Tiskový mluvčí Spicer to už nemá zapotřebí a rezignuje. Jednoho dne Múč mluví o šefovi prezidentské kanceláře Reinci Priebusovi jako o svém bratru, pak ho začne před novináři pomlouvat a naznačovat, že právě Priebus je odpovědný za úniky negativních informací o Trumpovi do médií. Na otázku, jak se to slučuje s jeho včerejšími výroky o Priebusovi coby bratroví, Scaramucci odpoví, že ano, jsou jako bratři, Kain a Ábel.

Priebus rezignuje; ve skutečnosti je Trumpem rezignovat přinucen, ale se ctí. Scaramucci volá novinářům a žádá je, ať mu řeknou, kdo z Bílého domu jim poskytl tu či onu informaci. Apeluje na ně: „Je to vaše vlastenecká povinnost!“ Tím prokazuje svou mediální nezkušenost: média nikdy, pokud tak nemusí na základě soudního příkazu (vyzrazení státního tajemství), identitu svých zdrojů neprozrazují.

Kalich trpělivosti se Scaramuccim se naplnil koncem července, když Múč v telefonickém rozhovoru pomluvil nejen Priebuse, ale i Trumpova poradce Steva Bannona a použil přitom vulgarit, jaké média obvykle nezveřejňují. Nyní je s gustem zveřejnila.

Po Priebusově odchodu Trump jmenuje novým šéfem své prezidentské kanceláře dosavadního ministra vnitřní bezpečnosti, generála námořní pěchoty Kellyho. Je-li někdo schopen dát Trumpově kanceláři řád a disciplínu, je to starý mariňák generál Kelly. A nebude-li toho schopen on, pak nikdo.

Boj o vliv na prezidenta

První krok, který si Kelly na Trumpovi vynutil, byl odchod Scaramucciho. Trump jej v poslední červencový den – po deseti dnech v Bílém domě – propustil. Na otázku, jak se cítí a co tomu říká, Múč tweetem odpověděl: „Čistá bolest.“

„Hra o trůny“ pokračuje. Poradce prezidenta pro národní bezpečnost generál McMaster z Rady národní bezpečnosti vyhodí analytiku, které tam kdysi přivedl první bezpečnostní poradce generál Flynn. Tito analytici jsou blízcí prezidentovu poradci Stevu Bannonovi, který byl předtím šéfredaktorem radikálně-pravicové webové stránky Breitbart News. Takže Breitbart zaútočí na McMastera a žádá jeho hlavu. Jedná se o boj o vliv na prezidenta v Bílém domě mezi Bannonem a McMasterem.

Bannon je představitelem radikálně „trumpistického“ křídla, více nacionalistického a ostře protiislámského, silně proizraelského, které ale chce dohodu s Ruskem. McMaster je blíže demokraticko-republikánskému establishmentu, je umírněnější jak v podpoře Izraele, tak i v odporu vůči Íránu, ale chce tvrdší postoj vůči Rusku; McMaster prezidenta Trumpa přesvědčil, aby Obamovu dohodu s Íránem nezrušil. To mu zazlívají Bannon a stránky Breitbart, kteří jsou nejen silně proizraelská, ale zastávají i nesmírně tvrdou linii vůči Íránu.

Takže spor mezi Bannonem a McMasterem není mezi holubicemi a jestřáby, nýbrž mezi těmi, kdo jsou holubice v jedné otázce a jestřábi v druhé – a těmi, kdo to mají opačně.

Přitom paradoxem je, že být proruští a protiíránská (či opačně) je u obou schizofrenické, neboť Rusko a Írán jsou na Blízkém východě spojenci.

Tak či onak, „hra o trůny“ v Bílém domě bude pokračovat.

LN, 8. 8. 2017

Autor je ředitel Občanského institutu

Sliby – chyby

Neviditelný pes 16. 8. 2017 *Tomáš Zářecký*

„Neslibuj, že vykonáš, nehonos se, žes vykonal, ale ponech svým skutkům, aby za tebe mluvily.“

Jan Amos Komenský

„Nikdy neslibuj, co nemůžeš splnit,“ říká v jedné chvíli Vito Corleone, mafiánský boss v knize Maria Puza s názvem Kmotr. Když jsem osudy famílie Corleonů četl podruhé (a nikoli naposledy), začal jsem si podobné výroky zaznamenávat na kousek papíru a posléze z těch útržků vytvořil jakési „dvacatero“, které jsem si přilepil na dveře šatní skříně a koukám se na ně teď každé ráno hned po probuzení. Skrývají v sobě inspirativní moudrost. I když pravda, uplatňování některých z nich je lehce ošemetné, nehodlám-li se dostat do křížku s muži zákona.

To se však rozhodně netýká na začátku uvedené věty. Dokonce jsem si ji ještě rozšířil o dovětek: „...ani nechceš splnit.“ Nezakořeno se nám nadarmo hluboko pod kůži stručné, leč nanejvýš výstižné spojení: Sliby-chyby. Každý hned slibuje hory doly, jenže skutek, jak už to tak bývá, často utekl. Jelikož jsem povaha vznětlivá a umanutě zásadová, vždy mě takový planý a nenaplněný slib vytočí a ještě dlouho potom doutnám jako Vesuv před zničením Pompejí. Sám se snažím podobného selhání vyvarovat, jak jen to jde.

Není totiž na škodu v duchu zauvažovat, jestli to či ono nejen můžu, ale hlavně i chci splnit, než to někomu odkývnu. Komu by se nad tím ovšem chtělo hloubat. Nebo proč vůbec přemýšlet o tom, co bude, teď něco slíbím a ono se uvidí. Nebo to slíbím, aby se neřeklo. Jen tak. Či z důvodu očekávání. A vůbec... co na tom záleží? Časem se to zapomene! Když se k tomu nebudeme vracet, ono to samo vyhyní. Vyšumí. A v nejhorším prostě zalezeme jako hlemýžď do ulity a počkáme, až se to přežene.

Dělat mrtvého brouka je přece skvělá a nenáročná taktika! Sliby nic nestojí. Je to pouze pár slov, které nám přejdou přes rty a po pár sekundách odezní. Skutečně se to tak může zdát, jenže při bližším zkoumání zjistíme, že se nejedná tak docela o pravdivé tvrzení. Neplnění slibů nás totiž něco stojí. Naši čest! Ale co je to čest? K čemu je vlastně dobrá? Nic si za ni nekoupím, ani litr benzínu do auta. Přesto platí za jednu z nejcennějších věcí, kterou se může člověk pyšnit. V některých dobách

a kulturách znamenala dokonce víc než samotný život – raději ho ztratit, než přijít o čest.

Jistě není nutné nikoho zatracovat jen za to, že jednou nedodrží, co slíbil. Navíc pokud se vyskytnou objektivní důvody, proč to nebylo v jeho silách, nebo když – a to je ještě lepší – sám podá vysvětlení, případně se omluví, je-li omluva na místě. Jenže mnohem častěji se setkáváme s tím, že se lidé jednoduše vykašlou (diplomaticky řečeno) na to, co slíbili. Neřeší to, nezajímá je to. Často dokonce i zapomenout, takže pokud v sobě najdete ještě tolik síly a vůle jim jejich slib připomenout, tváří se na vás tak nechápavě, že málem uvěříte, že jste si to snad sami vymysleli. Pokud někdo zklame jednou, dvakrát, třikrát... pokud zklame podesáté a zase... co s takovým člověkem? K čemu je, když se na něj nelze spolehnout, když mu nelze věřit, a donutí-li nás okolnosti s ním spolupracovat, raději uděláme všechno sami, protože asi ani on sám netuší, jestli úkol splní, či nesplní, jestli včas nebo pozdě...

Můžu se jen ptát, jestli se jedná o jev rozšířený pouze v Čechách nebo celosvětově. Ale narazit zde na člověka, který jen slepě neplácá do větru, představuje věru těžký úkol. Pár lidí, možná deset ze sta? A to je docela málo. Na druhou stranu to stačí, když se s tím člověk naučí kalkulovat a pracovat. Jenže to nic nemění na tom, jaký smutek na duši to způsobuje právě u těch, kteří věří, že podání ruky stále ještě něco znamená. Tady ne. Tady se z toho stal jen prázdný pojem. Samozřejmě, co se děje nyní, dělo se i v minulosti. Nejen sliby a přísahy, ale i smlouvy a listiny neměly mnohdy větší cenu než papír, na němž je zvěčnila ruka písařova. Nicméně přece bych zde spatřoval jistý rozdíl. Dříve se porušení či nedodržení slova chápalo jako provinění. Provinění proti cti, proti Bohu, proti tradicím a zvykům. A bylo lidmi odsuzováno. Dnes? Dnes je to každému putna. Nikdo se nad tím nepozastavuje, nikoho to nezajímá, nikdo to neřeší. Stala se z toho norma.

Trumpa fackovati

Neviditelný pes 17. 8. 2017 *Zdeněk Holásek*

To, co se děje v posledních pár dnech kolem nešťastného a politováníhodného incidentu v Charlottesville, jednoznačně ukazuje, jaká je současná úloha mainstreamových médií tištěných, vysílaných i internetových a kam až daleko zašla zaskenost politiků komentujících tyto tragické události.

Tak se může stát, že jen proto, že tuto zcela legitimní demonstraci proti kácení soch (jako by obrazoborectví a kácení soch bylo nějakým úchvatným civilizačním počinem) lidí, kteří jsou potomky původních jizanů bojujících za Konfederaci proti Unii, zneužije pár neonácků a druhá strana se ve svatém nadšení nejen pro odstraňování soch pustí zhurta do pokojných demonstrantů, je Donald Trump ďábel. Jako by na druhé straně nebylo dost jedinců, kteří protidemonstraci zneužili jen k tomu, že si potřebují před kamerami do někoho bouchnout.

Trump neodsoudil totiž tu správnou stranu toho celého randálu; správnou z pohledu establishmentu. Když někdo hajluje, je to dobytek, a když někdo šíří tzv. levicově liberální ideologii tak, že za správné považuje odstraňování soch hrdinů nešťastné občanské války a napadání lidí, kteří s tím nesouhlasí, je to také dobytek. A pokud nějaký idiot s autem najede do lidí, je to dobytek na kvadrát, ale nic to neříká o samé podstatě cíle původní demonstrace. Ta přece byla reakcí na nesmyslné odstranění sochy generála Lee, jizanského hrdiny občanské války. A přesně to Donald Trump jinými slovy řekl. Proč by měl odsuzovat jen jednu stranu randálu, když se na ní podílely obě strany. Mimochodem, když řadí pomatenci z Anfify anebo jiní levičáci (viz např. Hamburk), tak pro to mají tato média a většina právě takových politiků plně pochopení.

Deník Frankfurter Allgemeine z toho ve svém včerejším otvíráku dovozuje, že nejspíš nadchází doba, kdy se republikáni odkloní definitivně od svého prezidenta, protože republikánské špičky Trumpovo vyjádření odsoudily. Moc bych s tímto závěrem nespěchal, protože se to v politické kuchyni USA vaří jinak, než by chtěli ukňouraní užalovaní němečtí žurnalisté. Ale pokud se tak stane, pak jsou špičky republikánů stejní zpovykanci, jako jejich protějšky u oslí partaje.

Americký prezident dobře ví a cítí, že kácení sochy generála Lee a chystané kácení dalších soch jiných jizanských hrdinů v jiných městech amerického jihu velmi uráží

city prostých bílých občanů jihu a řady jeho voličů tamtéž. Ale nejen těch. Jako by politici, kteří Trumpa odsoudili, nevěděli, že ve starousedlických jižanských rodinách je jen málo takových, které by neměly mezi předky své dávné padlé. A těm se mají bourat sochy jejich hrdinů jen proto, že se to nelíbí fanatickým bílým i barevným milovníkům jediné správné současnosti, totiž té jejich – té, která kašle na tradice, které vadí dosud přetrvávající jižanské ctnosti pevných rodin, zachovávání rodinných tradic a odporu k duhové genderové břečce, ve které se tak rádi rochnají současní bezpohlavní politici. Rádí snad bílý jižan na severu a chce kácet sochy unijních hrdinů, ať jsou kdekoli, a rozbíjí duhové pride pochody, ať se konají, kde se konají? To se neděje, a jestli si někdo odplivne, nechť. Je to jen pokojné, nevýbojné, leč výmluvné vyjádření názoru.

Soudím, že Donald Trump zachoval chladnou hlavu a řekl to správně, třebaže téměř proti všem. Proč by to měl pískat, na to jsou tady jiní pašáci.

Tohle na nás nesvádějte

Neviditelný pes 19. 8. 2017 *Jan Bejlek*

Jsou Češi spoluodpovědní za vývoj v Africe a na Blízkém východě?

Levicoví liberálové, kteří v médiích plédují za masové přijímání emigrantů, argumentují českým podílem na tamním vývoji, a to vývozem zbraní do těchto oblastí před listopadem 1989. Vycházejí přitom z předpokladu, že Československo bylo nejen formálně, ale i fakticky suverénním státem. Ve skutečnosti však mělo svým charakterem mnohem blíže k těm koloniím, které si po dekolonizaci nedokázaly vytvořit demokratický systém a lidská práva tam byla pošlapávána mnohem více než předtím, na konci koloniální správy.

K největším zvěrstvům tam ale docházelo až od devadesátých let minulého století, kdy jsme pod heslem boje za mír opustili tamní trhy se zbraněmi. Západní mocnosti nás sice za tento „morální“ počin poklepávaly po ramenou, ale obratem tyto trhy obsadily dodávkami vlastních zbraní. Češi rozhodně nenesou morální odpovědnost za činy jejich loutkových vlád a parlamentů v době nesvobody. Odpůrci tohoto názoru jej označují za alibismus a argumentují tím, že potom by nenesli morální odpovědnost za rozpoutání druhé světové války ani Němci, Italové či Japonci. Toto srovnání ale podstatně kulhá. Nevím o tom, že by tamější režimy vznikly pod nátlakem cizí mocnosti tak, jako v poválečné sovětské zóně, kde komunistická diktatura byla nastolena i v zemích, v nichž komunistické strany nikdy předtím neměly žádný politický vliv.

O vývozu zbraní do zemí, ze kterých se dnes rekrutují emigranti mířící do Evropy, nerozhodovaly orgány formálně suverénního Československa, ale sovětské politbyro, potažmo Varšavská smlouva, kterou ovládalo. A vývoz zbraní rozhodně nebyl v programu Národní fronty, kterou Češi a Slováci chodili dobrovolně-povinně volit. Suverénní stát by si také rozhodně nenechal zakázat účast na Marshallově plánu, s kterým předběžně vyslovil souhlas.

Představa, že totalitní diktatura u nás nastoupila až s únorem 1948, se s realitou zásadně míjí. Rozhodnuto o ní bylo v okamžiku, kdy prezident Beneš v roce 1943 odjel do Moskvy uzavřít spojeneckou smlouvu se Stalinem. Od toho okamžiku moskevská emigrace, v čele s agenty KGB Gottwaldem a Fierlingerem, pod Stalínovou taktovkou systematicky připravovala převzetí moci v Československu. Zákaz politických stran s výjimkou těch socialistických a lidovců, kterým vyhovovalo rozpuštění jejich největší politické konkurence, Republikánské strany zemědělského a malorolnického lidu (agrárníků), která byla součástí všech prvorepublikových vlád a bez jejího zrušení by pozdější násilná kolektivizace zemědělství vůbec nepřípadala v úvahu, je dostatečným argumentem. Stačí si přečíst Košický vládní program, aby bylo jasné, kam se bude vývoj v Československu ubírat, a to navzdory tomu, že na rozdíl od ostatních sovětských satelitů z tábora poražených získalo Československo status vítěze a jako meziválečná bašta demokracie v moři totality si svůj poválečný osud nezasloužilo.

To ale neznamená, že bychom měli odmítat přijetí skutečných uprchlíků před politickým pronásledováním a náboženským terorem. Nemůže na nás ale nikdo chtít,

abychom přijali ekonomické migranty, které jsme si sami nevybrali a kteří o přijetí u nás ani nestojí. K přijetí 2600 uprchlíků se česká vláda zavázala dobrovolně, ještě před schválením diktátu o přerozdělovacích kvótách, a pokud by skuteční uprchlíci projevíli zájem u nás žít, nepochybně by tento deklaratorní závazek splnila. Nebude ale podporovat deportaci lidí, kteří o to nestojí, na své území jenom na základě rozhodnutí Evropské rady, proti kterému jsme hlasovali. A pokrytecký postoj některých států, které hrstku úředně přerozdělených emigrantů formálně přijaly jenom proto, aby se na ně lidři EU nezlobili (a kteří od nich stejně hned utečou, protože v schengenském prostoru mají volný pohyb), nemáme zapotřebí.

Šungta voarda aneb Nač umírají jazyky

Neviditelný pes 22. 8. 2017 *Luděk Frýbort*

My, smrtelní lidé, máme potíž s chápáním rozlehlejších časových úseků. Jsme zařizeni na délku jednoho lidského života; co ji přesahuje, o tom se učíme v dějepise, v provozu všedního dne ale dle toho nejednáme. Rádi bychom měli život co možná beze změn, avšak potvora příroda nás neposlouchá a vymyslela si například tyhleto klimatické změny, co je kolem nich takového poprasku. Nu ano: pěkně jsme si povrch zemský rozdělili, nadělali na něm států, vybavili je prapory, hymnami, presidenty a židlemi v OSN představující si, že budou trvat od jednoho konce věčnosti na druhý. A ono houby: je tu nějaké Tuvalu, nějaké Maledivy, státečky ostrovní, placaté, nadmořskou výší dosahující sotva panu prezidentu pod ramena. Jestli tomu opravdu má být tak, jak pochmurní proroci varují, že někde na druhém konci světa roztají ledovce a oceán nastoupá o pár decimetrů, spláchne slavný stát se vším všudy, jen ta židle v OSN po něm zůstane. Ale i bez proroků; sama instituce státu není věčná; byly časy, že lidé žili bez něj, a bezvýjimečný zákon konečnosti způsobí, že zase budou. To jen my, v přítomnosti zakotvení, nejsme ochotni nebo spíš schopni ten stále se opakující koloběh počátků a konců brát na vědomí. Těmž osudu, abych se přiblížil jádru věci, neunikne ani stát český, po tisíc let slavné či méně slavné království a zrovna teď náhodou republika. Jednou se jeho čas naplní a vlna dějin ho spláchne jako třísku.

Nuže, abych se tak přiznal, neotřásá mnou ta vidina tolik, jak by asi správně měla. Neužil jsem si od českého státu ničeho zvláště dobrého, ledaže mi dovolil narodit se na jeho půdě; i chybí mi ještě něco k tomu, abych se s ním nadšeně ztotožnil. Víc už mě rmoutí pomyslení na osud jazyka českého, mluvy spanilé a přebohaté, která by si zasloužila rozkvětu; ale spíš opak je pravdou. Neboť stát český to ještě může pár století tak či onak mydlit, ale s češtinou to jde velmi znatelně s kopce. To není nářek staromilce, ale na příkladech vysledovatelný proces.

Jazyky a s nimi i národy zanikají někdy nájezdem zlého nepřítele, jenž jeho nositele mečem a ohněm vyhubí, ale to se stává poměrně zřídka. Jindy vlivem majoritní populace, zatlačující je na stále menší území, až je pohltní úplně – v přítomné době se to děje například s bretonštinou, s laponštinou a jinými nestátními řečmi Evropy. Obvykle se lidé zbavují svého jazyka sami a dobrovolně, protože si jej přestali vážit, majíce jej za zbytečnou přítěž a znamení podřadnosti. Cesta k zániku je nastoupena tím dnem, kdy převáží názor, že mluvou otců blábolí vesnická holota se slámou za ušima, kdežto fajnovější lidé hovoří tak, jak velí móda. Všimněme si, co fajnových lidí se vylíhlo ve vlastech českých v tom postsametovém čase, a co všechno se už stačilo stát módou. Ale byla řeč o příkladech; ukažme si na ně.

Žili jacísi národové mezi českými horami a břehy Baltského moře, souhrnně zvaní Polabané. Na jejich osudu můžeme studovat proces zániku. Dědečkové obrozenci, spatřující smysl dějin v potýkání Čechův s Němci, připsali jejich vymizení odvěké teutonské zlobě, zakroutivší krky všem těm Dalemincům, Stodoranům, Bodrcům a Havolanům už někdy za markrabího Gera v století desátém. Jelikož v tom vlastenecká duše nachází potvrzení své nedůvěry v Německo, je tomuto – řekněme – zkresení skutečnosti ochotně věreno. A je to samozřejmě omyl, dokonce vědomý omyl; polabský živel i jazyk přetrvávaly v dnešním severovýchodním Německu dlouho po zlopověstném markýzi Gerovi. Bedřich Smetana se dopustil žertovného omylu, rozhodnuv se představit svou operou „Braniboři v Čechách“ českému publiku Brani-

boráky třináctého století jakožto výlupek germánské výbojnosti... kdepak. V Čechách neřádili v mezivládi po katastrofě na Moravském poli žádní ukázkoví Teutoni v přílbách s volskými rohy, nýbrž Slované jako polena, hehehe. Na Rujaně se mluvilo slovansky ještě v patnáctém století; ještě náboženský reformátor Martin Luther se vztekal, že sedláci v okolí jeho domovského města Wittenbergu odmítají mluvit německy, melouce místo toho hubou po polabsku; a až r. 1756 zemřel poslední stařec hovořící ještě původním jazykem v krajině Drawehn, něco přes sto kilometrů od mého exilového bydliště Hannoveru. Zachoval se z té doby prepis polabského otčenáše, jež zde navzdory obtížné srozumitelnosti uvádím, abychom si předvedli, jak vypadá jazyk v posledním stadiu před zánikem:

Noše fader, ta toj giš na nebiskaj, šungta voarda tugi nemja, tia rik koma, tia vila žinjoj kak no nebiskaj kak no zime, noši danejšna stjajbadoj nam dans un vitedoj nam noše grěch, kak mo vitedojme nošem grěšnarim, ni bringoj nos ka varšikonje, taj lösaj nos vit višókak, amen.

Obtížná srozumitelnost je dána především spoustou výpůjček z němčiny na místě naprosto základních slov, jež polabština samozřejmě měla, jejím posledním uživatelům ale připadala moc obyčejná: *fader* (otec), *šungta voarda* (patrně zkomolenina z *gesegnet werde*, budiž požehnáno), *stjajba* (chléb – asiže vysloveno *šajba*, z německého *die Scheibe*, krajíc) *koma* (příjeď), *bringoj* (přiveď), *lösaj* (osvoboď), dokonce i *un* místo *a*. Pronikání cizích výrazů do nejzákladnějšího slovníku mateřštiny je ale neklamná předzvěst konce; není náhodou, že krátce po zaznamenání uvedeného textu drawehnská polabština vymizela. Nikdo ji nezakázal, ani násilím nepotlačil; slovanští sedláci ji zavrhlí sami, jelikož jim připadala ve srovnání s němčinou málo vznešená: jazyk vesnických ťulpasů, ne pánů z města. Kdo by nechtěl vypadat jako vznešený pán, že?

S jistým znepokojením sleduji, jak i současná čeština začíná jevit příznaky téže smrtelné choroby: ledacos by se dalo povědět česky, je však daleko parádnější nakroutit hubu po cizozemsku. Jsme ovšem Češi, takže nezapomínáme zároveň upadat do druhého extrému: psát tak po křupansku ohyzdně, že za mých mladších let by záček za takto vyvedený slohový úkol obdržel nedostatečnou s vykřičníkem. Jedním z virů, hubících nebohý jazyk český, jsou primitivismy, humpoláctví, na odívání vulgarity, ubohost slovní i mluvnická; to vše v domnění, že tak dáváme najevo svou neobyčejnou lidovost, ba demokratičnost. Druhým je zpanštlá fajnovec předstírající, že jsme tak velice odborní a vědečtí, ne-li přímo světoví, ba američtí. Není to o moc jiné než polabské *šungta voarda*. Mohli bychom poukázat na *vzorek* nějakého konání, ale tomu by každý rozuměl, což není to pravé ono; i uijeme učenejšího výrazu *paradigma*. Vězme, že musí-li čtenář třikrát do minuty vytukávat ve wikipedii význam takového pojmu, oděje se i dosti přitroublý článek aureolou odborné vznešenosti. Koupit nějaký krám čínské produkce mohlo být donedávna cenově výhodné, avšak nyní je to *clever*; jest tak dáno najevo, že koupit levný šmejd dovede každý moula, ale my... Taktéž pražský barák, v němž jsem strávil půl života, prý zbudoval jakýsi stavitel, nyní však se tou činností zabývají developeri; i musí být každému zjevno, že barák postavený developerem je něco extrovního, co by mohlo být rovnýma nohama přemístěno na Beverly Hills. Dábel sám pak aby věděl, co značí dvousloví *powerpointová prezentace* (z volebního letáčku jedné české partaje); a četl jsem v předvánočním čase zprávu, že právě započal *christmas shopping*... uznejte, že takhle ten Ježíšek vypadá úplně jinak. Běhá po nákupech každá tetka, ale shoppingovat... No, dost už. Něco jiného je převzít výraz pro jev, který do té chvíle neexistoval; to češtinu potkalo vícekrát a obohatilo ji to. Sotva si už dnes uvědomíme, že slova *škola* nebo *kostel* jsou převzata z latiny. Kdo však shoppinguje, místo aby nakupoval, je... chtěl jsem napsat vůl, ale napíši raději *clever*.

A nejen slovník jazyka českého je takto fušersky przněn, nýbrž i mluvnice. Jsou na světě jazyky, které se obejdou bez jakékoli gramatiky, malajština například, k ozdobě jí to ale není. Čeština je však tímto bohatstvím nadána a je k pláči pozorovat, jak jí je mrháno. Pomalu mizí ze skloňování podstatných jmen pády, stahující se všechny do prvního: *není jasné, k čemu bude vstupně použito*... troubo! K čemu bude použito vstupného! Ale dobře, to by se ještě dalo odpustit. Výstavní ukázkou jazykového nemehlovství je však výrok jedné dámy řemesla novinářského, již z ohleduplnosti nechci jmenovat: *lze ta porážka nějak kvantifikovat?* Nebesa vědí, o jaké porážce byla řeč a proč by se měla kvantifikovat, snad by se ale měla ta slova zapsat do školních

učebnic co odstrašující příklad. Nemluvě už o přiboudlostech typu *díky tomu se oběsil* (z pera téže dámy).

Vše podléhá vývoji, i sám jazyk; a vývoj nabírá záporný směr tam, kde se z něj stává opičení. A opičí se ten, kdo sám v sobě kus vlastní hodnoty nenalézá, takže si ji musí vypůjčit u jiných. Tak se vypůjčuje a vypůjčuje, obyčejným pohrdá, vznešenějším nahrazuje, až z pokladu původního jazyka zůstane neladná slátanina výpůjček na mluvnickém základu, jakým tak mohl vládnout člověk neandertálský. Pravda, to už je rovnou lepší převzít cizí řeč se vším všudy. Kdyby jednou měla na luzích českých hlaholit dobrá, bohatá angličtina, nebylo by zvlášť co namítat. Bylo by to přijatelnější než trosky kdysi krásného jazyka, promísené neumětelskými úlomky cizozemštiny.

Člověk, stát, národ i jeho jazyk, všechno jednou pomine, všechno umírá. Ale umírání může být aspoň důstojné. Bylo mi dopřáno seznámit se s jazykem Lužických Srbů, národu drobného a už zanikajícího, po němž, nestane-li se zázrak, nezbude na konci tohoto století víc než stopa v historii. Ale jaká stopa, Bože můj! Jazyk spanilý, čistý, tvárný, mluvnicky bohatý, své příměsky z němčiny dobře strávivší... nedokážu uhadnout, kdo či co je na tom bídněji: zda lužická srbština, spějící sice k svému zániku, ale spěje k němu důstojně, v plné kráse a bohatství, nebo čeština neohrožená zánikem tak bezprostředním, ale čím dál víc upadající do ubohosti. Tím huř, že nositeli toho vývoje nejsou pouze dlaždiči a pavlačové báby, nýbrž i na slovo vzati mistři cechu novinářského, jimž by dokonalé ovládnutí mateřského jazyka mělo být základní podmínkou jejich kvalifikace.

Nebyl by pomalu čas obrátit? Vzít kormidlo češtiny z rukou těch, kdož s ním zjevně nedovedou zacházet: jak namyšlených elitářů, tak i hospodských primitivů? Kdoví jaký ještě bude osud české lodičky na oceánu globalizace; ale mohla by zápasit s jeho vlnami jako úhledné plavidélko, ne škaredý vrak bezvládně se potácející k útesům záhuby. Jak by takový obrat mohl vypadat... přiznám se, že o tom nemám přesnější představu. Zcela určitě žádnou ministerskou reformou; zkušenost praví, že vrcho-
stenské fermány jsou v takových věcech platné jako hrom v polici. To spíš ti z nás, kteří ještě neztratili cit pro řeč Komenského a Máchovu, by měli začít křičet, kdykoli se v novinách i jinde setkají s jazykovým krupanstvím či zase s nabubřelou povýšeností: pozor, pitomo! Nevidíš, že ničíš, co mělo být tvým úkolem chránit? Pusť z rukou náradí, jež ses nenaučil používat, a chyt' se raději krumpáče! Jest se obávati, že by se tak mnohé redakce znamenitě vylidnily. Ale všechno lepší než všelijak poslepaná šungta voarda v jazyce hodném úcty; a když ne jí, aspoň slitování.

Zapomínání hrdinové pražského jara

Neviditelný pes 22. 8. 2017 Petr Žantovský

Letošní výročí okupace vojsky Varšavské smlouvy, stejně jako každoročně, zahrnuje i připomínku celého vnitrostátního pohybu zvaného poeticky „pražské jaro“.

Právem se připomíná, že „pražské jaro“ bylo přísně v dikci budování socialismu, byť s lidskou tváří, většinu dynamiky tohoto vývoje měla na starosti nejvyšší místa Komunistické strany v čele s Alexandrem Dubčekem.

Komunistická strana a myšlenka stačila za ty dvě dekády od konce války, respektive února 1948 prorůst společností velice pevně a i z dobových dokumentů typu Vachkova filmu „Spříznění volbou“ plyne jasně, že většinová společnost tehdy přijala za svou skutečnost československého socialismu, jen jej chtěla vylepšit, zbavit přežitých byrokratických metod a zavést vlídnější formu, onu „lidskou tvář“.

Většina událostí kolem „pražského jara“ se bez dominantní účasti KSČ neobešla, a to už od slavného 4. sjezdu spisovatelů v červnu 1967, který bylo možné chápat jako pomyslný výstřel na Auroru.

Když si ovšem čtete v zápisech z toho sjezdu, vidíte, že až na výjimky šlo opět o záležitost pevně spjatou s komunistickým systémem. Socialismem, byť vylepšeným a polidštěným, se to hemžilo v příspěvcích snad všech vystupujících.

Konec konců i pointa celého „pražského jara“ měla partajní formu v podobě 14. Sjezdu KSČ, později anulovaného, tzv. vysočanského rokování, které ještě – z výše stranické moci – podpořilo trend započatý odstavením Antonína Novotného v lednu 1968.

Poněkud se ale při všem tom vzpomínání opomíjí, že ve společnosti, sice v ústraní nebo v upozaděné roli, ale přece jen, byli lidé nesladění s komunistickou myšlenkou a praxí. Osobnosti, jejichž celý život a dílo byly popřením kolektivistického socialismu. Ti, kteří víc než náhle oživší bývalí sekerníci z 50. let, nyní pod vlajkou obrodného procesu, ctíli a dbali zásad prvorepublikového pluralismu a demokracie.

Většina z nich už nežije, ale je dobré je připomínat jako memento, abychom neupadli v pokušení uvěřit, že myšlenka vylepšené totality byla či dokonce znovu je jediná možná.

O kom mluvím? Například o umělcích, kteří dostali, sice nakrátko, ale přece jen trochu publikačních příležitostí. Tak mohl konečně vstoupit do literatury Jan Beneš. Týž Beneš, který, stejně jako Karel Kryl, patřil ke kritikům nešvarů nejen v čase obrodném, ale i polistopadovém.

Tak se mohl zase vrátit ke svým českým čtenářům Egon Hostovský, jehož autobiografický román Všeobecné spiknutí (pozor: nesměšovat s konspiračními teoriemi) byl jedním z vrcholů tzv. osmašedesátnické literatury.

Podobně mohl do české literatury vstoupit poznovu i Jiří Mucha, po listopadu první předseda obnoveného PEN klubu. Tak mohl český čtenář opět listovat v básních Vladimíra Vokolka, Klementa Bochořáka, Zdeňka Rotrekla a ovšemže i Jana Zahradníčka, symbolu utrpení nekomunistického intelektuála v časech budování komunismu.

A samozřejmě Josef Škvorecký, autor, jehož celé dílo bytostně popírá ikony tehdejší doby – bezhlavý a bezcitný kolektivismus, uniformitu a slepou poslušnost k vnučeným ikonám.

A abychom nezůstali jen na české půdě, výše jmenovaní měli své souputníky i na východě tehdejšího Československa, například ve spisovateli Antonu Hykischovi, jehož dnes Slovensko ctí jako žijícího klasika. V roce 1968, kdy čeští intelektuálové přemítali, jak udělat prezidenta z komunistického literáta Eduarda Goldstückera, na Slovensku byl ve stejné době do podobné role v neoficiálním plebiscitu pasován právě Hykisch.

Nebylo by dobré na všechna tato jména zapomínat jen proto, že vlajku „pražského jara“ drželi v rukou reformní protagonisté stávající moci. Vedle nich, a často jim navzdory, žili, psali a byli čtení také ti, pro něž slovo „svoboda“ mělo vyšší hodnotu než slovo „dobro“. Protože dobro je vždy spjato s kolektivním přikývnutím, kdežto svoboda je jen a jen osobní.

Vysíláno na ČRo Plus, publikováno na www.rozhlas.cz/plus

Islám začíná válcovat křesťanství

Neviditelný pes 23. 8. 2017 *Tomáš Zdechovský*

Společnosti zejména v západní Evropě prošly jednak důsledkem imigrace z mimo-evropských, zvláště z muslimských zemí, ale také kvůli sekularizaci „původního“ obyvatelstva velmi výraznou proměnou.

Evropské státy ležící na západ od nás se s těmito dvěma trendy vyrovnávají už řadu let, o čemž svědčí i několik let starý případ severoanglického města Clitheroe, kde se tamní bývalý metodistický kostel změnil v mešitu.

O velmi vypjatém boji o budovu bývalého kostela mezi zastánci a odpůrci mešity jsme se mohli dočíst už před deseti lety. Není divu, že pro Česko velmi kuriózní kauza tehdy neunikla ani pozornosti našich médií. Uplynutím několika let událost v tomto malém anglickém městě neztratila na aktuálnosti. Naopak zůstává jedním z mnoha příkladů dvou trendů, které jsem zmínil na začátku a které se nyní projevují s ještě mnohem větší intenzitou, než v roce 2007.

Bitva o kostel v Clitheroe

Celá kauza v Clitheroe měla následující průběh. Tamní 300členná muslimská komunita hledala tehdy už více než 30 let místo pro vlastní svatostánek. Po neúspěšné snaze získat pozemek pro stavbu mešity proto projevila zájem o budovu bývalého

metodistického kostela. O celý objekt se strhla tvrdá bitva, která skončila těsným výsledkem hlasování v místním zastupitelstvu.

V této souvislosti je třeba dodat, že metodistický kostel tehdy už dlouho nesloužil svému účelu, protože zdejší kongregace se už zhruba před více než půl stoletím rozpadla. Opuštěný kostel s názvem „Hora Sion“ se v 60. letech minulého století změnil v továrnu, kde se vyráběly šátky, exportované potom na Blízký východ.

V boji o získání budovu kostela s cílem přeměnit ho na mešitu sehrál klíčovou roli 31letý syn pákistánských imigrantů Širaz Aršad. Zdejší lidé byli hrdí na to, že představují jakousi poslední baštu vůči šířícímu se islámu v jiných anglických městech s muslimskou populací. V místním tisku se navíc objevovaly varovné články s odstrašujícími příklady nedalekých anglických průmyslových center Blackurn a Preston, kde už muslimské menšiny dosáhly svého. K nedůvěře vůči záměrům islámské komunity přispíval také strach místních obyvatel kvůli četným zprávám o infiltraci mešit radikálními a teroristickými skupinami.

Odpůrci mešity ale nepočítali s vytrvalostí zmíněného Aršada, který pracoval jako projektový manažer v britských aeroliniích. Jeho otec sem přišel pracovat do cemen-táren a zemřel v roce 2000. A právě po něm „zdědil“ syn dlouholetou snahu o zřízení mešity pro místní muslimskou komunitu.

Aršad se dříve neúspěšně pokoušel koupit pro mešitu pozemek. Jenomže místní zastupitelstvo to neustále odmítalo s tím, že by do jejich městečka přišlo ještě víc muslimů. Syn pákistánských přistěhovalců ale nakonec zvítězil. Pomohlo mu neustálé přesvědčování ostatních, že je umírněným muslimem, který může pozitivně ovlivňovat dění ve svém okolí.

Snažil se především o spolupráci mezi jinými náboženskými komunitami a vytvořil např. mezináboženskou skautskou skupinu „Beaver Scouts“ (bobří skauti) slavící různé náboženské svátky, včetně židovského či taoistického nového roku. Založil také Medina Educational Center, mezináboženskou skupinu pro dospělé a přesvědčil i městskou radu, aby vedla její klíčový výbor. V neposlední řadě zorganizoval i sérii přednášek o globálním konfliktu, která přilákala významné akademiky.

Rozhodující večer, 21. prosince 2006, proběhlo hlasování zastupitelů. Prostory úřadu naplnilo 150 lidí a policie byla v pohotovosti. Rozhodnuto bylo sedmi hlasy ku pěti ve prospěch muslimské komunity. Za zmínku také stojí, že Aršadovu žádost podpořil dokonce i metodista Geoffrey Jackson, který předsedá sociálně orientované organizaci Trinity Partnership.

Co můžeme čekat, když jsou kostely prázdné?

Jak už jsem zmiňoval, události z Clitheroe představují jen pomyslnou špičku ledovce a jsou jedním z mnoha příkladů, kdy původně křesťanský svatostánek přestal sloužit původnímu účelu či jej dokonce začali využívat muslimové. Můžeme tento trend považovat za překvapivý? Já myslím, že rozhodně ne.

Do kostela chodí ve Velké Británii podle údajů Faith Survey zhruba 5% lidí. Je to o mnoho méně, než předchozích desetiletích. Nejsou sice přesné údaje o počtu muslimů přítomných každý pátek v mešitě, je ale zřejmé, že příslušníci ostatních náboženství (včetně muslimů) jsou v Británii ve víře podstatně zapálenější a aktivnější než křesťané. Přestože muslimů jsou v celé britské populaci tři miliony, což je zhruba jen něco málo více než 5 % z celé populace, při zachování stávajícího trendu je pravděpodobné, ba téměř jisté, že páteční účast v mešitách jednou převýší účast na bohoslužbách všech britských křesťanských denominací.

V roce 1961 bylo na území Anglie a Walesu sedm mešit. Nárůst v následujících dekádách byl opravdu ohromující. Na přelomu tisíciletí (v roce 2001) jich už bylo 614. A podle dva roky starých údajů se celkový počet mešit odhaduje na 1750. I se započtením Skotska a Severního Irska by se číslo příliš nelišilo, protože v obou historických zemích Spojeného království je počet muslimů ve srovnání s Anglií zanedbatelný.

A podobně impozantní byl zcela pochopitelně i nárůst počtu muslimů, protože bez toho by k nárůstu počtu mešit nemohlo nikdy dojít. V roce 1961 bylo v Británii 50 tisíc muslimů, o padesát let později 1,6 milionů a nyní jsou jich více než tři miliony. V Česku zapoměli zastánci „czexitu“ a odpůrci imigrace vzít v úvahu, že Velká Británie, kterou tolik obdivují za brexit a která má svou vlastní migrační politiku, má více mešit a muslimů, než by si u nás mnozí dokázali přestavit.

S trochou nadsázky proto můžeme tvrdit, že stejnou rychlostí, jakou se v Británii i většině Evropy vyprazdňují kostely, roste počet mešit. Nemůžeme se pak divit tomu, že nejen ve Velké Británii, ale i jinde v Evropě můžeme narážet na podobné případy jako v Clitheroe.

Když budou prázdné kostely, může se klidně stát, že z nich budou mešity. Ne ani tak proto, že by si to vynutili sami muslimové svým společenským vlivem či politickým nátlakem, ale prostě proto, že pro bývalé kostely nebude jiné a lepší využití.

Převzato z blogu s autorovým souhlasem

Autor je europoslanec za KDU-ČSL, člen Rozpočtového výboru Evropského parlamentu

EU nás vydává islámským teroristům

Neviditelný pes 26. 8. 2017 *Luboš Zálom*

Evropa se opět stala cílem islámského nepřátelství. A i tentokrát se mediální i politické elity snaží budovat dojem, že i když se k útoku v Barceloně přihlásil Islámský stát, nemá terorismus s islámem nic společného.

S každým dalším útokem je stále obtížnější tuto falešnou tezi držet při životě.

Islámští teroristé však nevíteží díky svým schopnostem, díky svému bezvadnému plánování, díky kulturní či technologické převaze nebo snad díky své ideologii. Jejich hlavní zbraní je totiž naše vlastní pasivita, neochota vidět realitu, neochota začít přemýšlet.

Stále si volíme ty samé politiky, poslušné vazaly bruselské politické aristokracie, kteří evropské země soustavně odzbrojují a vydávají je na milost a nemilost islámským útočnickům.

Stojíme kolem nich pevně semknutí a důvěřujeme jim – a zatímco občané nesou následky své demokratické volby, jim, politickým elitám nic nehrozí.

Jestliže Angela Merkelová říká: „Zvládneme to,“ mluví pravdu. Ona a jí podobní to skutečně zvládnou. Nic jí totiž nehrozí. Ona, prezident Macron, eurounijní vládce Junckers, nikdo z nich se nestane obětí útoku.

Jestliže tito politici říkají: „Musíme si zvykat na terorismus,“ říkají, že si musíme zvykat my, občané. Ne oni!

Je to jen na nás. Buď budeme schopni sami pojmenovat zdroje nebezpečí a zachovat se podle toho, nebo budou další a další útoky následovat a jejich intenzita a razance gradovat. A kvůli otevřeným hranicím v rámci schengenského prostoru se dříve či později toto bojiště přenesou i na naše území.

Zatím toho ještě stále můžeme být ušetřeni, začneme-li rychle jednat a především podrobíme-li důkladné revizi naše členství v Evropské unii, která hraje hlavní roli v politice proislámského appeasementu.

Česká republika, resp. Československo, se už jednou stala obětí usmírovací, ustrašené politiky evropských politických elit. Nedopusťme, abychom byli zlu obětováni znovu!

Šílenství pokračuje

Neviditelný pes 26. 8. 2017 *Judith Bergman*

Jen během měsíce ramadánu byl svět svědkem 160 islámských útoků ve 29 zemích, v nichž bylo zavražděno 1 627 lidí a 1 824 jich bylo zraněno. Nicméně snaha popírat jakoukoliv vazbu mezi islamistickým terorismem a islámem na jedné straně a úsilí o co největší vstřícnost vůči islámu na straně druhé se nezdá být ovlivněna realitou islámského terorismu ani v Austrálii, která prožívá svůj vlastní podíl šaríe a džihádu.

Koncem května vyzvala Asociace veřejného zdraví Austrálie (PHAA) Stálý výbor pro zahraniční věci, obranu a obchod australského Parlamentu, aby „...do své zprávy zahrnul doporučení, které odmítá představu, že existuje nějaké inherentní spojení mezi

islámem a terorismem... Výbor by měl odsoudit jakéhokoliv politika, který se za účelem politického zisku negativně vyjadřuje (výslovně nebo implicitně) vůči jakékoliv náboženské nebo etnické skupině.“

Generální ředitel PHAA Michael Moore uvedl, že mezi náboženstvím a teroristickými útoky neexistuje žádný inherentní vztah: *„Když se podíváte na terorismus a IRA (Irská republikánská armáda), nemyslím si, že mnoho lidí obviňovalo křesťanství z terorismu, i když bylo zřejmé, že tam byl překryv. Ve skutečnosti v sobě nemá křesťanství nic, co by jej spojovalo s terorismem.“*

Odkdy jsou úředníci ve sféře veřejného zdraví kvalifikováni k tomu, aby činili autoritativní prohlášení o teologii islámu nebo o jeho vazbě na islámský terorismus?

Muslimský psychiatr Tanveer Ahmed nesouhlasí. Když v červnu promluvil o nepřiměřeném zaměření australských médií na „islamofobii“, řekl: *„Zatímco teroristické činy mají mnoho příčin, islámští teroristé, jakkoliv jsou jejich činy hrůzostrašné, často dělají jen to, co jim svaté texty přikazují.“*

Zatímco australští úředníci vždy urychleně prohlašují, že islámský terorismus nemá s islámem nic společného, při několika příležitostech se zjevně odvolávali na islám nebo na islámskou kulturu, aby dosáhli zproštění viny muslimů. V dubnu byl osvobozen mladý Afghánec, ačkoliv se přiznal k sexuálnímu útoku na osm žen a dívek na pláži v Queenslandu. Důvod osvobození: „kulturní rozdíly“. Podle soudce pro něj bylo „vidět dívky v bikinách kulturně velmi odlišné od prostředí, v němž vyrůstá“. Teenager dostal dva roky probačního dohledu, aniž by byl za své činy odsouzen.

V roce 2014 byl v podobném případě registrovaný sexuální provinilec a pedofil Ali Jaffari obviněn z pokusu o únos dítěte. Avšak australská policie stáhla veškerá obvinění proti němu poté, co soudce řekl prokurátorům, že budou mít potíže Jaffariho usvědčit. Podle zpráv (Geelong Advertiser) *...magistrátní soudce Ron Saines uvedl, že pokud by soudní přelíčení této záležitosti bylo u něj, měl by důvodné pochybnosti, a když by jako jeden faktor uvedl „kulturní rozdíly“, vedlo by to k odmítnutí obvinění.*

Podle těchto soudců si musí ženy a děti v Austrálii na sexuální útoky zvyknout, protože ty jsou součástí „islámské kultury“ útočníků. Zdá se, že v některých částech Austrálie tato „islámská kultura“ nahradila právní stát.

Nedávná studie financovaná daňovými poplatníky zabývající se domácím násilím je příkladem trendu v některých částech Austrálie směřujícího k nahrazení australských hodnot islámskými. Zatímco podle této studie jsou uprchlíci vděční za „mír, svobodu, zdravotní péči a vzdělání“, „hlavním bodem sporu“ však je otázka práv žen a dětí.

Tato tříletá studie financovaná Australskou výzkumnou radou uzavírá: *„Mnoho uprchlíků považuje některá lidská práva, zejména ta, která se týkají práv žen a dětí, za znemožňující jejich úspěšné usazení v Austrálii.“*

Studie také říká, že někteří uprchlíci argumentují, že „práva žen a dětí porušují kulturní hodnoty, normy a mravy“ jejich etnických skupin.

Studie vyzývá ke „kulturní citlivosti a pochopení dopadu této problematiky na uprchlíky mužského pohlaví a... jejich pocity odcizení a zklamání“.

Domácí násilí v muslimských domácnostech je již teď v Austrálii žhavým tématem. Bývalý prezident Australské federace islámských rad Keysar Trad v únoru Sky News řekl, že rozzlobený manžel může proti své ženě jako „poslední možnost“ použít násilí. V dubnu odvysílala na Facebooku ženská pobočka islámské skupiny Hizb Ut-Tahrir video ze setkání žen v Sydney, na kterém dvě ženy simulovaly bití manželky a nazvaly to „krásným požehnáním“.

V Austrálii má vstřícnost k islámu i jiné formy. Během letošního ramadánu dostali muslimští vězňové ve dvou věznicích s maximální ostrahou ve státě Victoria do svých cel mikrovlnné trouby financované daňovými poplatníky, aby si mohli po západu slunce ohřát své jídlo, jakmile jim skončí půst. Toto zacházení s muslimy v těchto věznicích zřejmě způsobilo nepokoje mezi nemuslimskými vězni.

V Auburnu byl muslimkám vyhrazen samostatný bazén oddělený oponou, aby si mohly zaplavat bez toho, že by je viděli mužští uživatelé bazénu. Firma Belgravia Leisure, která provozuje toto zařízení, uvedla: *„Opona byla instalována proto, aby*

překonala kulturní bariéry a povzbudila muslimské ženy k využívání bazénu.“ Generální ředitel společnosti Anthony McIntosh řekl, že je to „krok k tomu, aby byl bazén přístupný všem kulturním skupinám“.

Žádný z výše uvedených ústupků se však nezdá být dostatečným, aby uchlácholil muslimské citění. První australská muslimská poslankyně Anne Alyová v březnu uvedla, že zákony o rasové diskriminaci by měly být rozšířeny tak, aby zahrnovaly i náboženské urážky. Velký muftí Austrálie Ibrahim Abu Mohammed se vyjádřil v podobném smyslu.

Islámská rada státu Victoria předložila v červnu návrh parlamentnímu vyšetřovacímu výboru a požádala vládu, aby „...naléhavě vytvořila bezpečné prostory potřebné pro muslimskou mládež, kde by se tato mládež mohla setkávat a mluvit emocionálně bez zábrán o řadě problémů. Zde by mohli být upřímní a mohli by zde dokonce používat slova, která by ve veřejném prostoru mohla znít jako pobuřující.“

Jinými slovy, muslimové by měli mít „bezpečný prostor“ financovaný daňovými poplatníky, kde by mohli neomezeně podněcovat k nenávisti vůči Australanům?

Někteří muslimové se již rozhodli si samostatný „bezpečný prostor“ oddělený od zbytku australské společnosti vytvořit sami. Australská mezinárodní islámská škola plánuje v Brisbane výlučně muslimskou enklávu, včetně mešity o rozloze 1 970 m²; třípodlažní obytnou budovu s pečovatelskou službou pro starší osoby, 3 000 m² obchodních ploch a 120 bytů, kromě nových učeben a dětského centra pro 2 000 školáků. Stávající místo je již domovem školy, která vzdělává studenty od mateřské školy až do 12. ročníku. Takto oni chápou „multikulturalismus“.

Je zřejmé, že appeasement nefunguje. Nikdy nefungoval. Appeasement má ve skutečnosti obvykle opačný účinek. Níže uvádíme několik nedávných příkladů toho, jak se v poslední době vyvíjela australská politika: V dubnu byl v Sydney napaden muslimským gangem křesťan, který nosil křížek. Muslimští mladíci křičeli „Alláh“ a „fuck Ježíše“, hodili jeho křížek na zem a prudce křesťana napadli. Podle baptistického pastora George Capsise to byl v Sydney čtvrtý podobný útok na křesťana za posledních šest měsíců.

V chlapecké střední škole v Punchbowl v Sydney – jedné z 19 škol v Novém Jižním Walesu, které jsou označeny jako školy vystavené riziku radikalizace muslimských studentů – byli studenti svými vrstevníky „nuceni navštěvovat každodenní modlitební setkání, přednášky o koránu a byli nuceni si i stříhat vlasy, jejich vrstevníci na ně dotírali, aby se chovali tak, aby to odpovídalo islámu.“

Všech 19 rizikových škol se účastní antiradikalizačního programu; ředitel Chlapecké střední školy v Punchbowl Chris Griffiths, islámský konvertita, který byl již mezitím propuštěn, se tohoto programu odmítl zúčastnit. Řekl, že „nemůže souhlasit se sledováním modlitebních skupin a se stigmatizací školy“.

Griffiths nemusel mít žádné obavy. Tyto programy deradikalizace zřejmě moc nefungují. V březnu se teenager ze Sydney, který prošel programem deradikalizace, přiznal k plánování teroristického útoku na výročí Anzac ⁽¹⁾ v roce 2016. Teenager byl obviněn z pokusu získat zbraň pro zamýšlený útok 25. dubna; když se mu to nepodařilo, pokusil se získat příručku na výrobu bomb.

V březnu opustila svou práci na Základní škole v Punchbowl učitelka poté, co ona a její rodina obdržely výhrůžky smrti od dětí z této základní školy, přičemž některé z nich říkaly, že jí uřežou hlavu:

Učitelka uvedla, že jí studenti nadávali, když jim ve třídě zakázala vyvěsit syrskou vlajku...

Mnozí studenti také údajně hovořili o rodinných příslušnících, kteří bojují ve válce v Sýrii, a někteří žáci pouštěli třídu během vyučování a odcházeli se modlit.

Podle zpravodajských zpráv byly stížnosti učitelky na ministerstvu školství státu Nový Jižní Wales zamítnuty.

Džihád dorazil do Austrálie také během nedávného ramadánu. Poté, co ISIS nařídil svým příznivcům, aby zaútočili na nevěřící „v jejich domovech“, australský muslim Yacqub Khayre to vzal doslova. 5. června vzal v luxusním obytném bloku na bohatém předměstí Melbourne jednu ženu jako rukojmí, zabil jiného muže a pak ještě během útoku stihl zavolat do jedné televizní stanice a říci jí, že tento útok provedl ve jménu

ISIS a al-Kájdý. Australská policie se však nedá tak snadno obalamutit: oznámila, že terorismus je jen „jedna linie vyšetřování“.

Ukázalo se však, že somálský imigrant Khayre je úřadům dobře známý.

V roce 2010 byl soudem zproštěn obžaloby z plánování teroristického útoku na armádní základnu v Sydney. Potom byl Khayre vězněn za zhárství a násilné zločiny, ale v listopadu 2016 byl propuštěn za dobré chování.

Judith Bergman je publicistka, právnička a politická analytička.

(1) Poznámka překladatelů: Anzac Day je Den armádních sborů Austrálie a Nového Zélandu: Je to den připomenutí hrdinství a obětí příslušníků obou armád. Slaví se 25. dubna, to je v den nasazení ANZAC u Gallipoli. ANZAC je zkratka názvu “Australian and New Zealand Army Corps”.

Překlad: *Helena Kolínská, Libor Popovský*

Převzato z webu Gatestone Institute

Interna pět minut po dvanácté

Neviditelný pes 28. 8. 2017 *Štěpán Šafránek*

Devastace sesterské profese je největším prohřeškem polistopadového zdravotnictví

Úsloví praví, že tonoucí se stébla chytá. Reprezentanti České internistické společnosti usoudili, že oním stéblem může být ministr zdravotnictví Ludvík, muž s letitou praxí ředitele největší tuzemské nemocnice, pražského Motola, a 4. července 2017 mu odeslali otevřený dopis.

Obsahem dopisu je věrné vyličení marasmu, v němž se ocitla lůžková interní oddělení, a varování před jejich plošným zhroucením, které je na dosah. Jelikož stéblo není lano, apel předních internistů mnoho nezmohl. Nezmohl dokonce ani to, aby byl publikován mimo zdravotnická periodika, tudíž se zcela minul účinkem. Neboť jak pan ministr, tak zdravotníci o popisovaných problémech na rozdíl od veřejnosti dávno vědí.

O co jde? Dopis si může každý přečíst po rozkliknutí odkazu, já jsem se rozhodl jej uvést do kontextu a interpretovat.

Nejdříve pár obecných informací: Interna je, jak bývá sdělováno medikům při první přednášce z vnitřního lékařství, královnou medicíny. Interna je, jak jsou dnes po pravdě informováni uchazeči o práci v tomto oboru, kloakou medicíny.

Proč královnou? Interna, neboli vnitřní lékařství, je nejobsáhlejším oborem medicíny, zastřešujícím veškeré podobory zabývající se vnitřními orgány, tedy kardiologii, gastroenterologii, nefrologii, hematologii a spoustu dalších. Internista je odborným lékařem s nejširším záběrem: je tím, kdo umí vyhodnotit a sjednotit často protichůdná doporučení úžeji zaměřených specialistů, kteří pro stromy kolikrát nevidí les. Internista les vidí. Interna je páteří každé nemocnice.

Proč kloakou? Protože díky chybějící koncepci zdravotní a sociální péče končí na interně všichni opilci, pokud si zrovna nic nezlomili, feťáci, neúspěšní sebevrazi, promrzlí bezdomovci, simulanti a zneuživatelé systému, chronici vyžadující ošetřovatelskou péči, nemocní s neléčitelnou rakovinou... Interna je v každé nemocnici oddělením, které supluje charitu, záchytku, hospic.

Co tedy vlastně napsali páni profesori ministru Ludvíkovi? Já i moji kolegové, internisté-neprofesori z periferní nemocnice, jsme se shodli, že jim se podařilo vše podstatné pojmenovat. Problémy, které válčují lůžková interní oddělení, byly shrnuty do šesti okruhů: personální krize, nefungující pohotovost, nedostatečná kompetence záchranné služby, vážnoucí spolupráce s ostatními obory, alibismus psychiatrických oddělení a absence záchytných stanic, přebujelá administrativa.

Proč personální krize? Různé statistiky uvádějí, že Česká republika nemá výrazněji méně lékařů na počet obyvatel než srovnatelně vyspělé země. Hm. Aforismus říká, že statistika je přesná věda o nepřesných číslech, a neznám lepší příklad než tento. Kamenem úrazu totiž je, že statistika počítá se zdánlivě logickou premisou, že jeden pracovní úvazek = jeden lékař. V oboru všichni vědí, že tomu tak není. V lůžkových

zařízeních, která musí zajišťovat čtyřadvacetihodinovou péči, pokrývají služby lékaři mající v běžné pracovní době další úvazek na jiném, či dokonce na stejném pracovišti – v tom případě samozřejmě na jinou pracovní smlouvu. Máme tedy papírově lékařů dost, jen někteří z nich jsou naklonováni. Statistický údaj daleko bližší skutečnosti je fakt, že průměrný věk českého lékaře je o deset let vyšší, než jaký by měl být, aby generační obměna probíhala zdravě. Statistiku můžeme ale zcela vynechat, jsme-li seznámeni s dnešní realitou v řadě po desetiletí normálně fungujících okresních nemocnic, především interen. Na oddělení najdeme zpravidla jednoho plně kvalifikovaného nadšence se sebevražednými sklony, který je primářem, zodpovědným za vše v situaci, kdy nelze dodržovat zákoník práce. Má-li štěstí, dělá mu zástupce další atestovaný lékař, ostatními členy týmu jsou zpravidla absolventi, kteří díky nesmyslným požadavkům na povinné stáže na akreditovaných klinikách nemají šanci atestaci jen tak složit, a pak cizinci z Orientu či východní Evropy, u nichž jsou požadavky na kvalifikaci značně benevolentnější, neboť ji zpravidla získali ve své domovině. Není divu, že o štědrě placená primářská místa není zájem – v kriminále si toho člověk moc nekoupí.

O nárcích lékařů už bylo napsáno dost a nechci zavdat příčinu k polemikám na toto téma. Hlavní problém najdeme o etáž níž: Nazveme-li personální situaci lékařů krizí, musíme personální situaci sester nazvat katastrofou. Dělat lékaře je stále solidní, vážené a relativně dobře placené povolání a představa, že by lékaře nikdo nechtěl dělat, se miji s realitou. Lékaři budou vždy. Ale že nikdo nechce dělat sestru, realitou je. Dělat sestru je trest. Devastace sesterské profese je největším prohřeškem polistopadového zdravotnictví. Z respektované, erudované práce se stala směšně placená otročina. Psychicky i fyzicky vyčerpávající dřina na interním oddělení má mezi sestrami nejhorší pověst: sestra je současně vzpěračkou, sanitářkou, roznašečkou jídla, administrativní pracovnící, a navíc je po ní požadováno vysokoškolské vzdělání za plat prodavačky v supermarketu. Není divu, že zdravotní školy zejí prázdnotou a že z řádově nižšího počtu jejich absolventek, než jaký byl před pětadvaceti lety, jich do praxe nastoupí opět jen zlomek. Chod dnešních oddělení, především interních, leží na bedrech padesátnic a šedesátnic. Zmizela jedna generace sestřiček a na ministerstvu zdravotnictví si toho nikdo nevšiml, a pokud všiml, nechal si to pro sebe.

Různí mudrlanti, zvláště z řad ctihodných přednostů klinik – za všechny si dovolím jmenovat mediální hvězdu, přednostu střešovické neurochirurgie prof. Beneše –, doporučují jako všelék pozavírat těch pár desítek „malých zbytečných nemocnic“. Dovolují si tvrdit, že dotyční rozumbradové od doby, kdy po vojné strávili pár měsíců na umístěnce v pohraničí, podobnou nemocnici nenavštívili a netuší, že právě zde leží tíha péče o běžného pacienta. Představa, že se velké nemocnice nafouknou a nahradí ty menší, je komická zvláště za situace, kdy právě z oněch velkých jsou pacienti pro lůžkovou tíseň přeposíláni do malých. Nemluvě o tom, že z důvodu úbytku sester jsou redukovány počty lůžek i na superspecializovaných, například hematoonkologických pracovištích, majících desetimilionové rozpočty na nejnovější léky, disponujících nejlepšími přístroji, ale neschopných finančně motivovat nejkvalifikovanější sestry, aby neodcházely mimo obor.

Proč nefungující pohotovost? Laik nevidí rozdíl mezi onou „normální pohotovostí“, kam byl zvyklý chodit s průjemem či teplotou, pokud to nešlo vydržet do rána nebo do pondělka, a nonstop fungující ambulancí lůžkového oddělení. „Normální“ pohotovost je ta, kde se mají střídát praktičtí lékaři a řešit problémy, které jinak řeší ve své ordináční době. Bohužel ze zákona vypadla povinnost praktiků se na této službě obyvatelstvu participovat, jak je tomu samozřejmostí v jiných zemích. Výsledkem je, že ti odpovědnější z nich, kteří ochotni jsou, provoz pohotovostí nepokryjí. Pacienti s banalitami pak okupují po nocích a víkendech interní a chirurgické ambulance, dožadují se vyjmutí třísky či předepsání kapek proti kašli a brzdi péči o vážně nemocné. Kuriózní je, že praktici odmítající službu na pohotovosti argumentují nedostatečným vybavením pohotovostní ordinace, která však bývá vybavena úplně stejně jako ordinace jejich vlastní, v ordináční době jim zcela postačující. Perličkou a paradoxem je i to, že internista, k němuž se při bezradnosti praktik mnohokrát obrací o radu, nesmí vykonávat práci praktika pro nedostatečnou kvalifikaci. Pokud by tedy například primář interny před důchodem rád zvolnit tempo a chtěl by převzít obvod, coby nedouk nemůže.

Proč nedostatečná kompetence záchranné služby? Protože kompetentní k ošetření pacienta doma je výhradně lékař. Většina výjezdů záchranky dnes probíhá bez přítomnosti lékaře, který je pouze na telefonu, a tudíž nemá posádka jinou možnost, nežli pacienta odtransportovat do nemocnice, kde jej vyšetří sloužící internista, chirurg či jiný specialista a rozhodne, zda se pacient může vrátit domů. Záchranka supluje dříve běžné domácí výjezdy lékaře „normální“ pohotovosti či dokonce odpolední návštěvy praktika u jeho vlastních pacientů, a nemocniční ambulance suplují dříve běžná rozhodnutí lékařů záchranky, zda je či není nutná hospitalizace. Nemluvě o tom, že záchranka supluje taxi a na denním pořádku jsou na interní ambulanci o půlnoci přivezeni pacienti s měsíc trvajících bolestmi zad, kteří kvůli zaměstnání neměli čas navštívit svého praktika. Neexistuje zákonná sankce, jak zneuživatelé zdravotní péče postihnout.

Proč vážnoucí spolupráce s ostatními obory? Toto je jediný bod prohlášení, který nepovažuji za šťastný. Jak bylo vysvětleno v úvodu, internistův rozhled ostatní specialisté z principu postrádají, a u pacientů trpících vícero chorobami se proto obracejí na internisty, často se žádostí o hospitalizaci na interním lůžku, ačkoli aktuální problém je například ortopedický. Je věcí komunikace a nastavení uvnitř každé nemocnice, jak se k těmto případům postaví, a nedomnívám se, že je nutné mezioborové hašteření řešit na ministerské úrovni či ventilovat na veřejnosti.

Co je myšleno bodem „alibismus psychiatrických oddělení a absence záchytných stanic“? I tento bod by mohl spadnout do škatulky „mezioborové hašteření“, kdyby se nejednalo o zádrhel v samotném systému. Psychiatrická zařízení (zpravidla se jedná o léčebny nespádající pod žádnou nemocnici) si zvykla přijímat pouze pacienty, kteří jsou „po interní stránce v pořádku“. Jedná se především o sebevražedné pokusy. Pokud nešťastník spolyká plato prášků, nestačí konstatování internisty podepřené dobrozdáním toxikologa, že nešlo o životní funkce ohrožující dávku, psychiatrie si ho zkrátka nevezme, dokud účinek požitých léků neodezní. Stejně je to, pokud adept sebevraždy požil na kuráž alkohol – do blázince jen za střízliva! Pro ilustraci: nedávno byl do naší interní ambulance přivezen k „vyloučení interní příčiny“ dokonce chudák chlap, který se zamýšlel v rámci řešení manželské krize oběsit... Na interně, jež nemá mříže, kamery ani jiné prostředky k ohlídání psychiatrických pacientů, jimiž psychiatrická oddělení disponují, pak dotyčný zabírá místo na jednotce intenzivní péče. Nikoli proto, že by byl ohrožen na životě, ale protože se jedná o jediné místo, kde je na očích, kdyby si náhodou usmyslel dokonat suicidální úmysl třeba skokem z okna či podřezáním se střepem z bažanta. No, a pokud se agrese obrátí proti personálu, je ještě veseleji: pro padesátikilovou paní doktorku s padesátikilovou sestřičkou nebývá stokilový zuřivec rovnocenným soupeřem. Ze stejného důvodu – aby byli na očích – jsou na intenzivní lůžko pokládáni i opilci, které na výzvu dobrých spoluobčanů vozí záchranka, ačkoli by pro všechny bylo nejlepší, kdyby dospali v parku. Nebo na záchytkce, kdyby byla. Jenže ona není. Stejně jako není sankce. Vše bez námitek uhradí pojišťovna, kterou transport podroušeného klienta záchrankou plus přespání na jipce vyjde minimálně na deset tisíc. Peněz je přeci ve zdravotnictví nadbytek, ne?

A nezáživný bonbónek na konec: přebujelá administrativa. K nesmyslným požadavkům na formální vzdělání sester se vracet nebudu, zůstanu u papírování. Nové a nové, stále absurdnější formuláře při přijetí i během hospitalizace, duplicitní až triplicitní vyplňování téhož, vedení povinné dokumentace typu skórování vyprazdňování, pohybové aktivity a mentálního stavu i u pacientů, kterým je osmnáct let a byli přijati pro astmatický záchvat. Nekonečné zabývání se lejstry, která nikdo nikdy nečetl a číst nebude, to vše sestrám ubírá čas, který by jinak mohl být stráven skutečnou péčí o pacienta. Auditora ale nikdy nezajímá, jak vypadá pacient, vždy jen a jen jak vypadají papíry.

Závěr otevřeného dopisu obsahuje konstatování neschopnosti garantovat za stávajících podmínek úroveň péče, a návrh řešení. Tím je obnovení pohotovostní služby plně pokryté praktickými lékaři, jejichž účast by měla být podmínkou plateb jejich ordinací zdravotními pojišťovnami; jde o jednu až dvě služby měsíčně. Pro srovnání: nemocniční lékaři slouží minimálně čtyřikrát měsíčně, ale třeba i osmkrát. Pokaždé se jedná o přesčasovou šestnáctihodinovou službu ve všední den a čtyřia-dvacetihodinovou službu v sobotu či neděli nad rámeček osmapůlhodinové pracovní doby. Víkend nicméně bývá často odsloužen jedním lékařem celý od pátku do pondě-

lí, tedy bez pauzy 16+24+24 hodin. Je zřejmé, že zákoník práce je respektován asi tak jako ústava Somálské federativní republiky. Ale protože to jinak nejde – alternativou by bylo zavřít oddělení –, všichni přivírají oči. Dále je požadována možnost vést dokumentaci pacienta ošetřeného na interní ambulanci (nahrazuje-li „normální“ pohotovost) pouze tak stručně, jak je zvykem na „normální“ pohotovosti. Což nyní nelze, internista prostě musí provést kompletní interní vyšetření zdokumentované jednostránkovým zápisem, jinak si koleduje. Dále je deklarován požadavek, aby ošetření nepřijatého pacienta (jehož ambulantní vyšetření je mnohdy náročnější, než prostě provedení příjmu) bylo pojišťovnou hrazeno ve stejné výši jako úkon přijetí. Což jde samozřejmě proti logice systému, která je postavena na nepřímé úměře: za více práce méně peněz. Následuje návrh, aby byl zpoplatněn výjezd záchranné služby částkou například tři sta korun. Pokud jde o život, je to pakatel, ale zneuživatelé to odradí. Chtít ovšem před volbami toto po sociálně demokratickém ministrovi, tedy představiteli strany, jež kvůli politickým bodům zrušila efektivní regulační poplatky, je dosti troufalé. A nakonec doporučení omezit administrativu, nesmyslné akreditační požadavky a audity.

Dovolím si ministerstvu zdravotnictví navrhnout ještě jeden úkol, jehož absence je slabinou otevřeného dopisu, jako kdyby nešlo o to vůbec nejdůležitější: urychlené předložení programu stabilizace stavu zdravotních sester. Dovoz sestřiček z Ukrajiny patří do říše bájesloví, k odbourávání megalomanských požadavků na vysokoškolské vzdělání již dochází, avšak poněkud opožděně. Příspěvky na dopravu, ubytování, dovolenou, kulturu, pedikúru, vložky, antikoncepci a bůhvíjaké odborářské evergreeny už tu máme, stále to ale nezabírá... Lékaři jsou nabádáni, aby se na sestřičky usmívali a chválili je, kudy chodí, mladí kolegové jsou s nevyslovenými přísliby v očích vysíláni verbovat žákyňky: ale to také nezabírá... Tak co dalšího by ty neuspokojitelné ženské (promiň, Kubo, že paušalizuju) mohlo ve špitálech udržet? Co hergot ještě chtějí?

Napadla mě jedna věc, ale nejspíš je to slabomyslná pitomost, protože kdyby nebyla, už by jim to dávno někdo nabídl. Ale co, řeknu to, ač to zní tak nízce: peníze...

Utajovaná hrozba

Neviditelný pes 30. 8. 2017 *Pavel Chrastina*

Také já mám za sebou zkušenost uprchlíka. Uprchl jsem z bývalého československého marxistického ráje. Jenže v té době byli uprchlíci ještě většinou slušní lidé. Žádní vrazi, žádní násilníci, žádní náboženští pomatenci, žádní notoričtí asociálové. Drtivá většina chtěla co nejdříve pracovat, naučit se jazyk a splynout s lidmi hostitelských zemí. Ale o tom jsem už jednou psal. Dnes chci napsat o něčem jiném.

Jako mnozí jiní jsem prošel uprchlickým centrem v Traiskirchen, kousek na jih od Vídně v Dolním Rakousku. Sejmuli mi otisky všech prstů, odevzdal jsem cestovní pas a těšil se na brzké pohovory na australském velvyslanectví. Mezi těmi dvěma pohovory jsme prošli důkladnou lékařskou prohlídkou včetně rentgenu plic. Bylo nás tam asi deset Čechů a několik Slováků a všichni jsme to považovali za samozřejmost. Bylo mi naprosto jasné, že kdybych měl něco nakažlivého anebo byl náhodou tzv. bacilonosičem, do Austrálie bych se nikdy nedostal. Podobné to bylo i později ve Spojených státech, když jsem, už jako Australan, žádal o povolení k delšímu pobytu. Otisky prstů již nebyly třeba, ale lékařská prohlídka ano. Také tohle jsem považoval za naprosto samozřejmé.

Otázka tedy zní: proč úřady zjevně nedělaly a nedělají kontrolu zdravotního stavu statisíců muslimů, kteří přicházejí každým rokem do Evropy, ať už z Asie či Afriky? Je to záměr těch, kteří je sem už nejméně tři roky otevřeně zvou? Lékaři dobře vědí o celé řadě nebezpečných chorob, proti kterým jsou například afričtí domorodci imunní, ale organismus Evropana a mnohdy ani evropská medicína si s nimi neumí poradit. A znovu se ptám, patří i tohle k záměrům německé kancléřky a celého současného vedení EU?

Všichni snadno pochopíme, že taková „latentní“ zbraň dokáže časem napáchat možná větší škody než tisícovky neregistrovaných džihádistů rozptýlených mezi imigranty. Mikrob či virus nepotřebuje propašovat žádnou výzbroj, pracuje dlouho a skrytě, těžko ho můžete chytit, zavřít a postavit před soud. Pracuje jako časovaná

bomba. Masivní vlna „divoké“ imigrace, kdy úřady téměř vůbec nekontrolovaly ani identitu, ani doklady tzv. uprchlíků, natož aby zjišťovaly jejich zdravotní stav, přináší všem Evropanům vedle terorismu a sociálních problémů ještě další obrovské nebezpečí. Nejde o žádný planý poplach, protože jen za poslední tři roky se počet těchto „nových příchozích“ odhaduje na více než dva miliony. Rád bych viděl nějaká statistická čísla o jejich zdravotním stavu, pokud vůbec existují. Je také možné, že o nich příslušná ministerstva evropských zemí už něco vědí, ale záměrně si tuto informaci nechávají pro sebe. Zřejmě abychom se nevydělali. Což vyvolává další naléhavou otázku: kdo si tímto způsobem přeje zdecimovat příští generaci domácí evropské populace a proč?

Často se hovoří o tom, že řada českých lékařů i zdravotních sester odešla pracovat do zahraničí. Někdy chtěli získat další zkušenosti, šlo jim o odborný růst. Jindy zase jen o vyšší plat. Na jejich práci se však náhle něco změnilo. Během posledních dvou let jsem četl už řadu zpráv od českých zdravotníků o zoufalých zkušenostech s muslimskými imigranty v německých nemocnicích. K tomu všemu mohu připočítat i jednu obsáhlou výpověď českého chirurga pracujícího ve Velké Británii. Všechny tyto články se objevily na našich sociálních sítích a byly alarmující. Ti z vás, kdo je také četli, mi to potvrdí. Snad by bylo na místě z nich citovat. Ale mohli byste nad tím jen mávnout rukou a pomyslet si, co je nám do zahraničí. Jenže primář Pavel Lebeda, bývalý senátor a bývalý viceprezident Českého červeného kříže, popisuje situaci u nás. Z jeho obsáhlého rozhovoru pro *Parlamentní listy*, zveřejněného už 27. ledna tohoto roku, vyjímám:

„Nejčastější nemoci objevené u migrantů v našich zařízeních jsou: HIV+, TBC, syfilis, salmonelóza, enterobakterióza, svrab, zavšivení, hepatitida A. Málo čtené, i když závažné nemoci neuvádím. Když k chorobám přiřadíme zemi původu migrantů, nejčastěji se opakuje: Pákistán, Afghánistán, Sýrie, subsaharská Afrika...“

V jiném místě rozhovoru říká: „Udělení azylu je vůči společnosti zodpovědný akt a zdravotní hledisko by mělo mít v tomto procesu právo veta... vyloučit rozšíření infekčního onemocnění by mělo být nepřekročitelnou podmínkou.“ Konec citace.

Co dodat? Za prvé: Je z toho všeho zřejmé, že u nás je dnes rozhodně více muslimských „uprchlíků“, než jen těch dvanáct, do omrzení deklarovaných vládou. Ony se totiž blíží volby.

Za druhé a zásadně: Žalovat český stát za neplnění tzv. imigračních kvót u Evropského soudu je neuvěřitelná drzost a projev silícího diktátu unijního vedení. Musíme vzít v úvahu, že toto vedení selhalo ve svých základních povinnostech vůči svým občanům hned dvakrát. Nezajistilo jejich bezpečnost především tím, že dodnes nedokázalo dostatečně ochránit vnější hranici unie. Nepřímo tím dodnes napomáhá silícímu islámskému terorismu uvnitř unie. Také proto musí dnešní vedení unie dříve nebo později přijmout svůj díl zodpovědnosti za dosavadní i budoucí stovky nevinných obětí. Pojďme dále. Volným otevřením dveří asijským a africkým imigrantům nedokázala unie zajistit ochranu svých občanů před importem exotických chorob, z nichž některé jsou neléčitelné a smrtící. Zde se počet nevinných obětí teprve ukáže a není vyloučeno, že jich bude nakonec o mnoho více, než obětí samotného terorismu.

Na tohle všechno bychom měli myslet, až půjdeme volit. A zdá se mi, že nastávající volby budou natolik zásadní, že bychom k nim měli přijít všichni. Nepůjde totiž jen o to, zda se budeme mít po volbách lépe, než se máme dnes. Půjde o to, zda jako národ vůbec přežijeme. A zda přežijeme ve zdraví.

Zatím je ztracená snad jen Francie

Neviditelný pes 1. 9. 2017 *Alexander Tomský*

Proč kandidujete za Realisty do Poslanecké sněmovny?

Důvodů mám samozřejmě několik. Na prvním místě, jako u každé jasně a poctivě definované politické strany, je důležité stranictví, jen to umožňuje její pravou soudržnost, a já sdílím s Realisty značnou názorovou shodu, možná až 90procentní. S Petrem Robejškem jsme se potkávali celá léta na názorových stránkách E15,

v rozhlasových diskusích a na různých konferencích, naposledy loni v Broumově. Nová strana je liberálně ekonomická a společensky konzervativní – čili nižší daně, méně byrokracie, méně legislativy, méně soudcokracie, ale silnější stát a klade důraz na občanské souručenství, národní obranu a brannou povinnost, na svobodu jednotlivce i autonomii rodiny a odmítá celou škálu sociálního inženýrství dnešní multikulturní, genderové, ekologické a rovnostářské ideologie. Samozřejmě i euroměnu, nekontrolovanou imigraci a je kritická vůči nevolené nadvládě EU, která není ani spoluprací, ani solidaritou a je z principu nedemokratická. Strana Realistů je skutečně realistická – má v programu 33 návrhů, jak opravit současné omyly a nedostatky. Žádný nereálný bombastický program.

Ve filozofickém smyslu vystupuje v obraně lidské přirozenosti a svobody slova. Já už 40 let komentuji politiku a nyní se mi otevírá možnost do ní přímo zasáhnout. A nečekal jsem, že dostanu tolik podpůrných e-mailů a budou mě zdravít lidé na ulici. To opravdu potěší.

A má podle vás uskupení Petra Robejška šanci?

Kdybych si to nemyslel, tak bych nekandidoval. Připadá mi, že je dnes na pravici slušný prostor, to Kalouskovo umělé uskupení pro euro a federaci Evropy zřejmě končí, Babiš sbírá hlasy nereálnými sliby na levici a jako prominent komunistické nomenklatury a Slovák nemůže oslovit český národ. Realisté mají slušný tým inteligentních a vzdělaných lidí.

Doufám taky, že nazrál čas na klasickou liberálně konzervativní stranu. Na počátku 90. let byla ODS stranou liberální, tenkrát se definovala proti komunistickému kolektivismu a zdálo se, že to stačí, dnes jsme se ocitli v civilizačním střetu a je nutné hájit hodnoty národně-kolektivní pochopitelně v rámci liberální demokracie. (Odmítáme autoritativní režimy à la Putin, Erdogan a další). Je to složitý problém, ale u lidí rezonuje jako obrana zdravého rozumu a české tradice.

Co říkáte teroristickému útoku v Barceloně, kdy bylo zavražděno 15 osob a více než sto zraněno? Dá se to očekávat? Bude to běžné?

Takové velké organizované útoky budou jistě pokračovat, ale běžné snad nebudou. Od vánočního trhu v Berlíně, útoků v Londýně a Manchesteru jich letos bylo víc než dost. Těm ale by měly bezpečnostní síly být schopny předem zabránit, betonové zátarasy budou brzy ve městech běžné. Nevyhnutelné jsou ale útoky individuální, nedávno před Buckinghamským palácem, v Belgii a ve Francii jich byly desítky za poslední dva roky. Často se o nich ani nepíše, jako v případě vraždy lékařky a židovky v Paříži, kterou vyhodil z okna její arabský soused.

Je zajímavá skutečnost, že v únoru se uskutečnila v Barceloně demonstrace, které se zúčastnilo 160 tisíc lidí, při níž se žádalo, aby španělská vláda přijala uprchlíky podle kvót z Bruselu... Stane se to i u nás? Co máme dělat, abychom tomu zabránili?

My přece nemáme horkou španělskou krev a kdoví, zda jich bylo 160 000, vždycky se k tomu připlou nējací anarchisty. Na demonstraci po útoku ale přišlo prý půl milionů lidí, čili třikrát tolik. Možná to znamená rozkol 66 : 33, možná ne, ale Španělsko je etnicky značně smíšená společnost a od roku 2004 žádný útok nezažila. Dnes by tam asi nikdo za kvóty demonstrovat nešel. U nás je podle průzkumů společnost rozdělena o něco méně 80 : 20.

Tak jako všude jde hlavně o ideologickou zaslepenost typickou pro liberální komentátory, jako jsou Honzejek, Fendrych, Šafr nebo Pehe, lidí, kteří se obávají šovinistické nenávisti společenské klaky a kteří věří v humanitní globalizaci světa a nechápou, že by znamenala rozpad – civilizační a kulturní – rozdíly mezi národy jsou tak ohromné, že by je blahobytná liberální demokracie nepřežila, stát bez vnitřní soudržnosti by se zhroutil, zvítězil by chaos. Zajímavé, že si to uvědomují ti bystřejší i na levici jako profesor Jan Keller, zřejmě také vnímají ohrožení sociálního státu. Imigranti jsou v nadcházející éře automatizace výroby i služeb nezaměstnatelní.

Dnešní liberální inteligence na rozdíl od dávné aristokracie také zapomíná, že kosmopolitní světoobčany tvoří jen zhruba 20 procent lidí a že jejich životní zkušenost většina nesdílí. Mezinárodní obchod a výměna manažerů jsou možné bez stěhování celých národů.

„Ti lidé, kteří ve Španělsku organizovali demonstrace za přijímání imigrantů, nesou plnou odpovědnost za útoky, které se teď staly, nesou odpovědnost za ty

mrtvé (...) Věděli, že to povede k těm vraždám a k těm útokům. To jsou amorální lidé, kteří vědí, že způsobují vraždy, vědí, že způsobují zabíjení malých dětí, vědí, že způsobují mučení, ale přesto ta jejich touha po grantech a po penězích je tak silná, že se nedají zastavit. Oni preferují tu cestu, aby tak, jako se teď zabíjelo v Barceloně, se zítra zabíjelo v Praze, Brně, Hradci, Teplicích či kdekoli v České republice,” říká zakladatel Českého centra civilizačních studií a sociolog Petr Hampl. To jsou silná slova. Co o nich soudíte?

Nepříjemné konspirativní myšlení. Typický omyl zpětného pohledu! My můžeme nanejvýš prohlásit, že ti lidé nevědí, co činí! Kdyby voliči Hitlera jen tušili v roce 1933, že vůdce zahájí genocidu a vyvolá válku, určitě by jej nevolili. Rousseau a Marx jsou nepochybně myšlenkoví předchůdci Lenina, ale za jeho činy odpovědnost nenesou. Mnozí demonstranti jsou jednoduše uhranuti špatně pochopeným milosrdenstvím a vzdálenější, civilizační problémy nejsou schopni vnímat, což těm vidoucím připadá zcela nepochopitelné. Ti, kteří takhle přehánějí jako Hampl, věci škodí.

Proč?

Zdravý rozum a morálka odmítají extremisty. Podívejte se, jak dopadla v Německu strana AfD. Měla ve vedení rozumnou a inteligentní Frauke Petry, mohla omezení imigrace úspěchem ve volbách prosadit, stačilo by 20 procent, ale strana do sebe nasála idioty, kteří začali hajlovat. „Nationalismus je poslední útočiště gaunerů,” řekl Chesterton a cíl neseví prostředky. Muslimští uprchlíci jsou z 99 procent naprosto nevinní lidé, byť s sebou přinášejí svou pochybenou kulturu neslučitelnou s politickou svobodou. Kolik lidí ze zoufalství chce v Evropě zakázat i obyčejný islámský šátek (nikáb a ty roušky na nose saúdských žen jsou opravdu nechutné a nepřijatelné). Ale mstít se na ženách? Nenávist – pokud vůbec – by si tihle lidé měli šetřit pro své politiky otevřených hranic a obhájce i aktivisty špatně pochopených lidských práv.

Jak informovaly Novinky.cz, papež František řekl, že bezpečnost každého jednotlivého uprchlíka je potřeba upřednostňovat nad národní bezpečností. Státy by podle něj měly zjednodušit proces udělování humanitárních víz a sjednocování rodin a měly by podstatně navýšit počet uprchlíků. Uprchlíci a žadatelé o azyl by měli podle něj dostat pracovní povolení a přijímající země by jim měly zaručit právo praktikovat svou víru a možnost legálně překročit hranice. Co si myslíte o jeho slovech?

Já jsem četl v anglickém překladu „důstojnost“, ale to se překrývá. Je to tak trochu protimluv. Jestliže migranti ohrožují národní bezpečnost, čili sama jejich přítomnost (velkého počtu) vytváří napětí, tak přece nebudou v bezpečí!

V Německu je ročně okolo šesti set žhářských útoků na uprchlická střediska a několik set někdy i vražedných útoků probíhá mezi znepřátelenými migranty různorodých etnických a náboženských skupin. To je přesně onen chaos, který nám hrozí mísením lidstva. Můj otec byl archeolog paleolitu a říkal, že někteří lidé žijí ještě ve starší době kamenné.

Papež je mluvčím všech lidí, katolická církev je univerzální a zdá se, že mu na záchraně západního světa nezáleží. Myslím, že naši upadlou, bezuzdnou, materialistickou a individualistickou kulturu podporovat nehodlá. Zřejmě ji nesnáší nebo považuje za ztracenou. Možná mu na rozdíl ode mne nevádí, že migranti nahradí vymírající Evropany. Já mu ovšem do duše nevidím. I někteří konzervativní katolíci tvrdí, že dnešní genderová ideologie rozvrací společnost do takové míry, že je proti němu prostředí islámských ghett kulturnější a morálnější.

Tomáš Halík zmínil jednou při svém kázání, že ke svatému přijímání přistoupil muž s plackou na hlavě a na ní přeškrtnutým minaretem „Islám tady nechceme“. „Hlásí se tím k hnutí pana Konvičky, Okamury a těchto lidí. Kdybych si toho včas všiml, svaté přijímání bych mu nepodal, protože není možné, aby ti, kteří se hlásí k ideologii nenávisti, přistupovali ke stolu Páně,” řekl Halík. Co si o tom myslíte?

Páter Tomáš má přece zápas s nenávistí v popisu práce. Ovšem ona je pouze odporným důsledkem (symptodem) naprosto reálného ohrožení, s nímž si kazatel zřejmě neví rady. Na srdci mu leží jen ta spodina, která existuje v každé společnosti. Nechápe, že absolutizace milosrdenství je zlo. Ale já mu taky do duše nevidím,

obávám se však, že v tom bude ta víra v jedno promíchané lidstvo bez hranic, a nikoli ta má, že Bůh stvořil a vlastně vytváří národy. To kardinál Duka je český patriot a naprosto situaci chápe, když říká „že jsme (Evropa) vlastně ve válečném stavu a chybí politická vůle s tím něco udělat“.

Jaké máte vy sám osobně zkušenosti s muslimskými imigranty?

Negativní. Učil jsem krátce na praxi v chudinských londýnských čtvrtích Tottenhamu a Dagenhamu. Opakuji. Z civilizačního pohledu je ta ubohá pakistánská společnost patogenní, matky analfabetky nevedou děti k učení, převládají v ní islámské a jiné patriarchální, zvláště rasistické předsudky, k ženám se chovají jako k dobytku... Kdybych přiznal svůj židovský původ, tak nevím... Navzdory tomu potkáte mezi nimi fajn lidi, to, co platí obecně, nikdy neplatí jednotlivě, ale přehrada zakořeněného fanatismu kolektivního ghettu je příliš mocná! Proto dnes v Německu chtějí zabránit vytváření ghett, ale lidé společné kultury přirozeně tíhnou k sobě. Většina vyhnaných sudetských Němců se přes všechna omezení usídlovala v kulturně příbuzném Bavorsku.

Jaký očekáváte další vývoj v EU? Podaří se ji Merkelové a Macronovi centralizovat, nebo proti tomu naroste odpor?

Nic převratného se nestane; myslím si, že větší moc, než má, už bruselská nomenklatura získat nemůže, je v mrtvé normalizační fázi. Věří snad ještě někdo, že euro-parlament bude volit komisi a rada se stane evropským senátem? Německo nepřipustí fiskální nadvládu Bruselu, věří jen na svá pravidla vyrovnaného rozpočtu. Macron ani nikdo jiný není schopen zreformovat francouzské hospodářství, už se stává bezmocným, nepopulárním prezidentem jako jeho předchůdci. Bude mít své domácí starosti.

EU nám hrozí soudním řízením, ale imigranti se hrnou do Evropy přes Itálii. Téměř každý den přicházejí zprávy o kriminalitě imigrantů v evropských městech. Co dělat?

Sankce, nesankce, vůči Bruselu nesmíme ustupovat, a kdyby došlo k nejhoršímu, tak vyhlásit mobilizaci.

Vy jste před časem řekl, že islám je puritánské, sektářské a militantní náboženství. Má negativní vztah k poznání, životu, sexualitě, ženám, homosexuálům, nevěřícím. Co s tím?

To opravdu nevím. Kdyby se naše civilizace vrátila ke křesťanství, což je možné, byť ne příliš pravděpodobné, měla by na evropské muslimy vliv. Dnes je to obráceně. K islámu konvertuje víc Evropanů než ke křesťanství.

Důležité je zavřít vnější hranice, ale pod vlivem humanistického kultu (největší pověry, jakou kdy lidé vymysleli – filozof J. Bocheňski), to politici zatím odmítají. Musíme je k tomu donutit, čím dřív, tím líp.

Lze podle vás ještě západní Evropu zachránit před islamizací? A pokud ne, máme šanci aspoň my ve střední Evropě?

Nepochybně. Ztracená je zatím snad jen Francie, tam lze předpokládat islamizaci nebo časem i občanskou válku. My, Středoevropané, máme velice slušnou šanci na přežití, ale musíme se bránit. Promiňte mi reklamu, ale Realisté jsou bohužel zatím jediní, kteří navrhuji alespoň omezenou brannou povinnost. A nebojme se, není nás s Polskem, Maďarskem, Rumunskem a dalšími nijak málo. Záleží jen na nás!

Ptal se Lukáš Petřík, PL, 30. 8. 2017

Realiste.cz

Cookův problém

VĚDECKÁ LEKCE

LN 2. 9. 2017

Ani Austrálii, jedné z posledních výsp zdravého rozumu v západní civilizaci, se nevyhnula móda kulturního revizionismu národního inventáře soch. Menší část

původních obyvatel a ještě skromnější část potomků kolonizátorů se dožaduje odstranění sochy kapitána Cooka instalované roku 1879 v parku v Sydney nebo alespoň změny pamětní desky tvrdící, že dotyčný „objevil tuto zemi r. 1770“. Útok na „australského praotce Čecha“ zajisté předjímá odmítnutí všech postav koloniální historie, neboť chování i těch nejosvícenějších těžko projde morálním sítem politicky korektní fronty dnešních univerzitních kampusů.

Prvenství v kolonizaci Sahulu, tedy pevniny, jež v dobách nízké hladiny moře sestává z Austrálie a Nové Guineje, patří bezesporu nikoli Cookovi, ale společným předkům Aboriginců a Novoguinejců, jimž se úspěšný výlet z Afriky zahrnující plavbu přes mořskou úžinu z Asie podařil již před 65 tisíci lety. My, tedy náš druh člověka, jsme tak obsadili Austrálii již v době, kdy v Evropě stále ještě řádili výhradně neandertálci. Příšedší populace se rozrůznila do neuvěřitelného množství kultur a jazyků; v době příjezdu kapitána Cooka odhadem jednoho tisíce na Nové Guineji a 250 v Austrálii. Zatímco většina novoguinejských jazyků přežívá, pouhých 48 australských má dnes více než sto mluvčích a většina ostatních již zanikla. Kulturní devastace Aboriginců je nesporná.

Ačkoliv se Austrálie snaží chyby minulosti již půl století napravovat, dožívají se Aboriginci stále průměrně o deset let méně než ostatní občané, takže jejich očekávaná délka života je na úrovni Ruska (a v obou případech v ní hraje spotřeba alkoholu podobnou roli), zatímco zbytek země je na úrovni Norska. Aboriginci vytvořili fascinující kulturu, ale na rozdíl od novoguinejských sousedů nikdy nevynalezli zemědělství a zůstali lovci a sběrači. I to může vysvětlit, proč vstřebávají civilizační změny moderního kapitalismu obtížněji.

Austrálie slaví národní svátek 26. ledna, kdy kapitán Phillip prohlásil kolonii Nový jižní Wales za ustavenou a vztyčil na místě dnešní Sydney britskou vlajku. To bylo v roce 1788. Dnes slouží tento Den Austrálie na vrcholu léta k filozofické reflexi o místu země v současném světě, mohutně podporované grilováním masa a konzumací piva. Politicky korektní křídlo společnosti ovšem prosazuje alternativní název Den invaze a tomu odpovídající méně bujarý způsob oslav. Tento názor lze pochopit u Aboriginců, zbývajících 97% občanů má k oslavě mnohé důvody. Austrálie patří k nejsvobodnějším a nejcivilizovanějším místům k životu z celé planety, přitom dokáže řešit i vynořující se civilizační problémy od úspěšného zásahu proti nekontrolované migraci přes inovativní experimenty s daní za emise skleníkových plynů až po razantní akce armády, jež například ochránila osamostatnivší se Východní Timor před Indonésany.

Jak by vypadala Austrálie, kdyby se jejímu pobřeží Cookova i následující expedice obloukem vyhnuly a ponechaly kontinent jeho osudu? Není těžké to odhadnout. Tisícileté tradice by pokračovaly i po další tři století. Nalezli bychom tedy Austrálii osídlenou xenofobními kmeny, jejichž jazyky se izolací podmíněnou vzájemnou agresivitou rozrůznily natolik, že se spolu domluví maximálně několik tisíc lidí. Nalezli bychom společnost technologicky primitivní, uvázlou v nekonečné době kamenné, neboť fragmentace na malé kmeny bez písma neumožní přenos sofistikovanější informace mezi generacemi. Nalezli bychom společnost násilnickou a sexistickou, v níž by politicky dominovali muži. Zdá se tedy, že i my, politicky korektní, máme během Dne Austrálie co slavit.

Ať žije reklama

Neviditelný pes 2. 9. 2017 *Pavel Chrastina*

Reklamu jsem nikdy neměl moc rád. Považoval jsem ji za nástroj určité manipulace. Svobodný člověk není už od přírody příliš rád, cítí-li, že se s ním nakládá podobným způsobem. Na druhé straně uznávám, že reklama může někdy přinést také užitečnou informaci. I mně se stalo, že jsem si všiml něčeho, co bych potřeboval, až v nějaké reklamě. Máme zde tedy souběžně klady a zápory, a mnohdy je obtížné rozhodnout, co převažuje. Proto většinou zůstávám ve střehu a na různá reklamní sdělení se stále dívám jaksi „skrže prsty“.

Ve středu jsem vyrazil z Podkrkonoší autem zpět do Prahy. Už mezi Jičínem a Mladou Boleslaví jsem si všiml několika neobvyklých billboardů. Na celé ploše byla obrovská česká vlajka. Hezké, řekl jsem si, ale nic víc mně v tu chvíli nenapadlo.

Situace se změnila v okamžiku, kdy jsem najel na dálnici D10. Opakovalo se totéž, ale mnohem častěji. Řekl bych, že co dva kilometry, to česká vlajka. Ta vlajka je něco tak barevně výrazného, že v žádném případě nemůže splynout s okolní krajinou. Musíte ji vnímat, ať chcete, nebo nechcete.

Nejdřív jsem je začal jen tak pro zábavu počítat, ale brzy jsem toho nechal. Stačilo odhadnout, že na padesáti kilometrech do Prahy jich bude, včetně těch v opačném směru (billboardy jsou oboustranné), nejméně třicet. Nikdy předtím jsem si neuvědomil, že je těch reklamních ploch tolik. Jenže míjení takového množství českých vlajek ve mně najednou vyvolalo neočekávaný pocit. Zvláštní směs uspokojení a hrdosti, že jsem Čech. A to se mi moc často nestává.

Vzpomněl jsem si na Kalifornii, kde v některých čtvrtích vlála u každého druhého soukromého domu na stožáru hrdě americká vlajka. Kolemjdoucím, či spíše kolem jedoucím, to vysílalo zprávu: Zde bydlí slušní lidé, kteří mají rádi svou zemi.

A v ten okamžik mi všechno došlo. Vzpomněl jsem si na zbrusu nový zákon, který zakazuje reklamní plochy těsně u silnic. Podařilo se ho protlačit parlamentem právě teď, na poslední chvíli, těsně před volbami. Že by z obavy, aby ty plochy nevykoupila ta „bohatší“ strana pro svoji kampaň? Nebo jen devótní snaha přizpůsobit se novodobým protektorům, protože v Německu je taková reklama zakázána už dávno?

V každém případě se chytrému reklamnímu průmyslu tentokrát podařil husarský kousek. Jejich neobvyklý čin přináší jednoznačné poselství: Pokud tato vláda přikáže odstranit vlajku, která je symbolem sjednocujícím všechny občany národa, tak vám názorně předvede, co je zač. A také vám názorně ukáže, co v jejím pojetí znamená demokratická svoboda podnikání.

Evropská unie se rozpadne Neviditelný pes 6. 9. 2017 Petr Robejšek

Vidíte nějakou změnu v evropské politice s příchodem francouzského prezidenta Macrona?

Realisticky viděno se změnit ani nemohla. Jednak proto, že je to příliš brzy. Ale hlavně proto, že se ani změnit nemůže. Pro dnešní politický styl je typické především prázdné řečnění. Macron je typickým představitelem politiků, kteří vytvářejí dojem, že problém je odstraněn, když jej popíšeme jako vyřešený; asi podle vzoru „Yes, we can“ Baracka Obamy. Ale všechno je (zdánlivě) možné pouze tehdy, když mluvíme. Reálná politika se však odehrává mimo tiskové konference. A především: za evropskou rétorikou, nejenom Macrona, se většinou skrývá národní zájem. To ukazuje i chování vůdců obou nejsilnějších evropských mocností. To, že se Macron opravdu důsledně stará pouze o své národní zájmy, dokazuje, jak úporně před několika dny vyjednával s premiéry Sobotkou a Ficem o údajném mzdovém dumpingu. Na rozdíl od toho byl ale jeho slib, že Polsko a Maďarsko budou do tří měsíců po jeho zvolení poslušné vůči EU, jen prázdnými slovy. A v případě Německa totéž dokazuje plynovod Nord Stream, který není v souladu s evropskou energetickou politikou, škodí Ukrajině a Polsku, ale slouží národním zájmům Německa a Ruska.

Státy V4 čelily v posledním období společně některým nápadům přicházejícím z Bruselu, nejznámější je jejich odpor vůči kvótám na rozdělování migrantů. Teď však slovenský premiér názorově obrátil kormidlo směrem k tvrdému jádru Unie. Co tomu říkáte a znamená to nějaký rozkol pro V4?

EU hledá nejslabší článek. Tím byl a je český premiér Bohumil Sobotka. Ten však končí v úřadu, a proto se komise zaměřila na Fica. Pan Fico patří k politikům, kteří jsou, diplomaticky řečeno, velmi názorově ohební, a navíc byl s velkou pravděpodobností vydírán. Ale vzhledem k tomu, že Slováci mají vůči migrantům stejně odmítavé postoje jako Češi, jsem zvědavý, jestli se Fico odváží oněch plánovaných 1600 osob opravdu přijmout.

Jak jsme na tom v tomto směru my? Pendlujeme mezi postojem Polska a Maďarska na straně jedné a „polepšeného“ Slovenska?

Premiér Sobotka, který se o naše národní zájmy nestaral dost energicky, naštěstí premiérem příští vlády nebude. Ale budoucí česká vláda se bude muset rozhodovat také o tom, jestli se podřídí diktátu z Bruselu a bude řešit problémy, které Německu

a Evropě způsobila Angela Merkelová. Proto v nadcházejících českých volbách záleží na každém hlasu. Voliči si mohou být jistí, že Realisté nikdy nepodpoří vládu, která by migrační kvóty plnila. Realisté odmítnou splnit také směrnici Evropské komise o zbraních.

Sledujeme i roztržku mezi Francií a Polskem, kdy Macron mluvil o tom, že Polsko je v izolaci a v rozporu s evropskými hodnotami, načež ho premiérka Szydlová zpražila s tím, že je politicky nezkušený. Co o tom soudíte?

K pojmu „nezkušený“ přidám ještě přívlastek arogantní. Ten je přesnější. Prezident Macron mluví, jako by vládl Evropě. Řekl kupříkladu: „Když nejsou práva a hodnoty Evropské unie respektovány, chci, aby byly přijaty sankce.“ To je tón, který by slušel samovládcům. Macron je tak okouzlen sám sebou, že zapomíná na to, jaká je skutečnost. Francie trpí zadlužeností a nezaměstnaností a on se pokouší zajistit bezpečnost v zemi pomocí výjimečného stavu. Ve srovnání s Francií je Polsko ostrovem prosperity a bezpečnosti a jeho rady nepotřebuje. Macron navíc zapomíná, že EU je na pokraji rozpadu. V takové situaci nepomohou silná slova, ale spíše respekt a hledání rovnováhy. Jinak se rozpad spolku jenom urychlí.

Unii se také nelíbí polská reforma soudnictví. Je správné, že Polsku někdo mluví do toho, jak bude vypadat jeho soudnictví? Není to jejich věc? A kam až to může zajít?

Polská vláda získala většinu ve volbách s programem, jehož součástí byla i reforma justice. Oprávnění polské vlády rozhodovat je proto mnohem větší než oprávnění Evropské komise kritizovat. Komise je nevolená skupina politbyrokratů a Polsko má legitimně zvolenou vládu. Ale to není všechno. V politických a ekonomických otázkách neexistuje žádné pro všechny platné, správné řešení. Správnost rozhodnutí vlád se dá s konečnou platností určit až zpětně. V okamžiku rozhodování je proto důležitá zejména oprávněnost těch, kteří rozhodují. A toto oprávnění rozhodovat za celou zemi může dát vládě pouze většina těch, kteří ponесou náklady těchto rozhodnutí. Ano, zcela výjimečně se může stát, že většina obyvatel podpoří chybný plán vlády. To ale neznamená, že se proto má většina ve všech otázkách podřizovat libovůli menšiny. Rozhodnutí menšiny jsou většinou sebestředná. Historie národů navíc není cestou k jejich blaženosti, třeba podle vzoru „více Evropy“, nýbrž evolučním procesem. Vhodné reakce na vnější výzvy národu prospějí a chybné naopak. A právě proto musí rozhodovat většina těch, kteří nesou náklady rozhodnutí, a nikoliv samozvaná a sebestředná elita.

Mají malé země šanci prosadit v současné době své názory v rámci Evropské unie?

Ano, ale jen za předpokladu, že se spojí se silnějším hráčem. Ten jim ale svou podporu nikdy nedá zadarmo. A hlavně, čím větší je skupina těch, ke kterým se malá země připojí, tím více zájmů musí být zohledněno a tím menší roli hrají zájmy této malé země. Takže moje odpověď je negativní. To platí o každém spolku, je ale ironií dějin, že se EU pyšnila tím, že v ní jsou si všichni rovni a že jejím cílem je mír a solidarita v zemích na našem kontinentu. Tak o tom dnes nemůže být řeči. To však není hlavní problém. Skutečná obtíž spočívá v tom, že vládcům Francie a Německa, tedy států, které chtějí Evropu vést, si jsou blízcí v tom, s jakou přezíravostí zacházejí se středo- a východoevropskými státy. Pozice v čele velké země jako by jim propůjčovala panovnická práva a nadpřirozené schopnosti. Tak kupříkladu kancléřka Angela Merkelová nedávno prohlásila, že i kdyby v roce 2015 své rozhodnutí otevřít hranice se Středoevropany předem konzultovala, nesouhlasili by s ní a migranty by nepřijali. Jinými slovy řekla: A proto jsem za ně raději rozhodla sama. Takhle tedy vypadá národní suverenita menší země v Evropské unii?

Jakou vidíte budoucnost EU? Převáží federalistický směr? Nebo se Unie rozpadne?

EU se rozpadne, buď de facto, nebo skutečně. První možnost by znamenala, že postupem času některé země ze spolku vystoupí nebo budou vyloučeny a některé nebudou dodržovat všechna nařízení bruselské centrály. Tak by vznikl spolek těch, kteří chtějí spolupráci pouze v určitých otázkách. V ideálním případě by zůstala zóna volného obchodu. To by jistě vyhovovalo a ve skutečnosti i zcela stačilo většině členských zemí.

Neřízený rozpad je ta horší, protože s vyostřením konfliktů spojená alternativa. Soudím-li podle agresivní reakce Bruselu na brexit a podle arogantního chování většiny západoevropských vlád vůči V4, je nekontrolovaný rozpad spolku pravděpodobnější. V Bruselu s takovou možností zřejmě počítají. O tom svědčí kupříkladu: neblahá směrnice o zbraních, která znamená de facto zabavení velké části legálně držaných zbraní. Proč o to Evropská komise usiluje? Odpovím si machiavelisticky: „Vládce, který se obává vzpoury nespokojených poddaných, udělá totéž co vládce, který chce převzít absolutní moc: Odzbrojí obyvatelstvo.“

Ptal se Oldřich Szaban, PL, 4. 9. 2017

Realiste.cz

Podivná smrt Evropy

Neviditelný pes 7. 9. 2017 Dan Drápal

Jak se dovídáme z informací na obálce, Douglas Murray je publicista. Je zástupcem šéfredaktora časopisu *Spectator* a publikuje články v nejrůznějších novinách, včetně *Sunday Times* nebo *Wall Street Journal*.

Kniha má podtitul *Imigrace, identita, islám*. Je to zatím nejrozsáhlejší a nejlepší pojednání o nejzávažnějším tématu současných evropských dějin, jaké se mi dostalo do ruky. Douglas Murray navštívil nejrůznější země Evropy. Byl na Lampeduse, italském ostrově, který zakoušel (a vlastně stále zakouší) příliv migrantů z Afriky přes Středozemní moře. Navštívil uprchlické tábory na řeckém ostrově Lesbos. Byl ve Stockholmu, v Berlíně i v Paříži. Hovořil s nejrůznějšími politiky. V devatenácti kapitolách popisuje to, co se nyní v Evropě děje, ze všech možných stran. Svá tvrzení dokládá dostupnými statistikami i citáty z úst politiků, náboženských představitelů a dalších důležitých osobností.

Důležité je, že začíná, jak se říká, „od Adama“. Tedy... téměř. První kapitoly jsou věnovány počátkům migrace do Evropy v padesátých letech. (Ano, vím, že mnozí okamžitě opáčí, že migrace je fenomén, který zde byl odjakživa. Výrok, že všichni jsme potomci migrantů, je oblíbenou mantrou mnoha politiků a aktivistů. Nicméně příčiny, průběh, rozsah a důsledky současné migrační vlny nejsou srovnatelné s ničím, co Evropa v posledních staletích zakusila. Snaha tvrdit, že to, co se děje teď, „tu vlastně bylo vždycky“, jednoduše není pravdivá. Je-li migrantů tisíc nebo milion, je záležitost nejen kvantitativní, ale i kvalitativní.) Murray dokládá, že obyvatelstvo všech evropských zemí vyjma Německa a Švédska vždy volalo po omezení migrace, politici ho (opět s výjimkou Německa a Švédska a Británie za vlády Tony Blaira) vždy slibovali, a to zejména před volbami, ale nikdy své sliby nesplnili.

To by ještě nebylo to nejhorší. Závažnější bylo, že pokud přišli politici s nějakými projekcemi do budoucna, byly tyto projekce vždy podhodnocené, a to ne „o fous“, ale mnohdy dokonce řádově. Na druhé straně zde byli „proroci“, kteří před neomezenou migrací varovali. Ti byli vesměs ukřičeni jako „rasisté“ nebo „pravicoví extrémisté“. Pokud nešlo o politiky, ale dejme tomu o učitele, ředitele škol, případně žurnalisty, pak mnozí z nich přišli o místo. Ještě horší ovšem je, že i tito „proroci“ byli ve svých odhadech budoucího vývoje až příliš opatrní. Murray na řadě příkladů dokazuje, že realita jejich chmurné předpovědi předčila. Nikdo z nich ovšem nebyl rehabilitován. (Této problematice se věnuje zejména kapitola „Proroci beze cti“ („Prophets Without Honour”).

V kapitole „Sirény včasného varování“ („Early Warning Sirens“) snáší Murray řadu dokladů pro své tvrzení, že migrační vlna nepřišla zčista jasna. To, co se děje, se dalo předpokládat, a byli mnozí, kteří budoucí vývoj předpovídali. Vesměs byli ovšem zesměšňováni.

Důležitá je kapitola „Tyranie viny“ („The Tyranny of Guilt“). V ní se Murray zamýšlí nad tím, že euroamerická civilizace sebe samu chápe jako utlačovatelskou – a tudíž provinilou. Proto je nyní ve flóru nejrůznější omlouvání se těm či oněm skupinám. Omlouvat se je samozřejmě správné, uvědomíme-li si, že jsme chybovali a někomu ublížili. Jenže omlouvání se neděje v jakémsi vakuu. Čím to, že se mají omlouvat pouze bílí Evropané či Američané? Což jiné civilizace nepáchaly zvěrstva? Což bylo otroctví evropským vynálezem? V japonských dějinách, v čínských dějinách, v tureckých dějinách i v dějinách jiných národů nacházíme rovněž nezměrné krutosti, které

si s krutostmi některých Evropanů nikterak nezadají. Čím to, že na euroatlantickou civilizaci se používá dlouhodobě jiný metr? Douglas Murray není křesťan, nicméně jeho úvahy o vině jsou hluboké a pozoruhodné. Na rozdíl od mnoha jiných (včetně mnoha křesťanů) dokáže rozlišit vinu, za kterou nesou osobní odpovědnost, a kde je zcela namístě svou vinu přiznat a omluvit se, a vinu předchozích generací, od které se mohou distancovat, ale kde omluvy působí mnohdy podivně a skutečnou vinu spíše zastírají. Omlouvají se ti, kteří zločiny nespáchali, těm, na nichž žádný zločin spáchan nebyl.

Za knihu jsem velmi vděčný – zejména za statistické údaje, které se jinak těžko získávají. (Např. ve Švédsku či Norsku prudce stoupla násilná trestná činnost, a to jednoznačně v důsledku migrace. Ovšem zákony nedovolují uvést etnický původ pachatele zločinu. Pokud ale nemáme vstupní data, jací lidé se trestné činnosti dopouštějí, těžko můžeme proti zločinnosti bojovat; i pouhá prevence je v takových případech téměř nemožná.) Celkově kniha pouze upřesňuje a lépe dokládá to, co jsem si už myslel nebo tušil. V jedné věci mě ale posunula dále: Přiměla mě k zamyšlení, proč se nedaří integrace migrantů:

Jen nepatrný zlomek těch, kteří do Evropy přicházejí, touží stát se integrální součástí společnosti, do níž migrují. Většina lidí o integraci vůbec nepřemýšlí. Tito lidé pochopitelně počítají s tím, že se budou muset naučit jazyk hostitelské země, ale nemají žádné představy o tom, s kým budou kamarádit, jak budou trávit volný čas atd. Jakmile se v nové vlasti „zabydlí“, zpravidla vytvářejí ostrůvky – a v některých případech velké ostrovy – lidí stejného náboženství a stejného způsobu života. Na tom není nic divného a konec konců ani nic špatného. Problém je pouze s muslimy, kteří jsou přesvědčeni, že islám je nejlepší náboženství – a také nejlepší politický program, protože v islámu lze těžko oddělit náboženství a politiku. Chybí jim jakákoli reflexe, proč je země, z níž přicházejí, tak chudá, a čím to, že země, jež je přijala, je tak bohatá.

Netvrdím, že to platí o všech muslimech. Možná to platí jen o malé části. Nicméně tato malá část často ztěžuje, ne-li znemožňuje, integraci do hostitelské společnosti i těm, kdo s ní příliš nesouhlasí, nebo souhlasí jen velmi vlažně.

To však není ten hlavní problém. Až při četbě Murrayho jsem si uvědomil, že migranti nemají žádný důvod, proč se chtít integrovat do západní společnosti. Integrovat se do ní znamená integrovat se do společnosti, která trpí pod již zmíněnou „tyranií viny“. Západní společnost se prostě nemá ráda a sama sebe odsuzuje. Proto nedokáže čelit militantnímu islámu. Je docela dobře možné, že řada muslimů by byla ochotna se do *nějaké* společnosti integrovat. Nikoli ovšem do společnosti, která je přesvědčena, že snad ani nemá právo na existenci.

Murray je přesvědčen – a podle mne správně; tento názor hlásám již nějakou dobu – že integrace i takto velkého počtu migrantů by byla možná, kdyby nezastihla západní společnost v rozkladu. Západní společnost se odřízla od svých kořenů (je zajímavé číst Murrayho, který *není* křesťan, jak tento fenomén popisuje) a ztratila sebedůvěru. Žije pod tyranii viny a je vlastně přesvědčena, že nemá důvody k další existenci. Někteří levicoví politici v Německu či Švédsku to ostatně říkají zcela otevřeně. Kdybyste byli na místě migrantů, chtěli byste se integrovat do takové společnosti?

Co se týče budoucího vývoje, je Murray pesimista. Vlády většinou o rozsahu problému lžou, ti, kdo pozvednou varovný hlas, jsou okamžitě ostrakizováni, a ve „světlych“ chvílích, kdy říkají pravdu, politici přiznávají, že „už se nedá nic dělat“ nebo dokonce že se budeme muset naučit žít i s terorismem. Já takový pesimista nejsem, protože věřím v možnost Božího zásahu. Ovšem to, co přežije, respektive to, co vznikne, nebude levicově liberální a multikulturní Evropa. Sekulární humanismus je zcela mimo, a teď už je součástí problému, nikoli součástí řešení. A stále více se ukazuje, že je naprosto irelevantní. (Psal jsem o tom v článku „Tři domy“ již v roce 2004 a jsem přesvědčen, že vývoj mi dává za pravdu.)

Knihá má 344 stran, z toho je 14 stran odkazů (na knihy, časopisy, novinové články, internetové servery atd.). Kniha je vybavena i rozsáhlým věcným a jmenným rejstříkem. Pod názvem The Strange Death of Europe ji vydalo nakladatelství Bloomsbury v roce 2017.

„Dám se v neděli pokřtít,“ povídá židovský ctižádostivý mladík, ale jeho přítel ho zrazuje: „Tvůj tatík se obrátí v hrobě.“ „Můj bratr chce příští týden udělat totéž. Takže tatík bude zase pěkně ležet na zádech.“

„Maminko,“ ptá se malá Monička, „proč byl král Šalamoun nejmoudřejším člověkem na světě?“ „Protože měl velmi mnoho žen a všechny mu dobře radily.“

„Ano, důstojnosti, zhřešila jsem,“ šeptá ve zpovědnici postarší dáma“ „Ale to je nemožné! Ve vašem věku?“ diví se kněz. „Ne teď, ale když mi bylo pětadvacet“ rdí se dáma. „Tak proč mi to vykládáte až dnes?“ „Když já na to tak ráda vzpomínám...“

Cirkus tráví několik dní v městečku a jeden z artistů jde ke zpovědi. Důstojný pán si hříšníka bedlivě prohlédne a praví: „Myslím, že jsem vás tady ještě neviděl, synu.“ „Nikoli, otče, já jsem tu jen asi na týden s cirkusem. Já jsem artista-akrobat.“ „Akrobat,“ opáčí kněz, „a co děláte?“ Artista vstane a v prázdném kostele předvede několik přemetů. V zadní lavici vstane asi osmdesátiletá stařenka a povídá pobouřeně své přítelkyni: „Tak to ne! Jestli náš páter dnes dává takovéhle pokání, tak já si se zpovědi počkám do příštího týdne!“

Papež jednou vytýkal jistému kardinálovi, že během půstu jí masitá jídla. „Svatosti,“ vysvětloval kardinál, „moje duše je dobrá katolička, ale žaludek je luterán.“

V jedné ulici je židovský kostel a naproti zase katolický. Předě dveřmi synagogy seděl starý kostelník a kouřil dýmku. Kolem šly školní děti a zdvořile ho pozdravily: „Pochválen buď Pán Ježíš Kristus. Kostelník vyndal dýmku z úst, ukázal dětem na katolický kostel a stručně podotkl: „Naproti!“

Bavil se katolík se Židem o náboženských otázkách. „Jednomu nerozumím,“ praví katolík. „Jak vy, jako vzdělaný člověk můžete věřit, že Židé přešli přes Rudé moře?“ „Snad máte pravdu,“ odvětil Žid, „ale jak je možné uvěřit, že Ježíš po své smrti vstal z mrtvých?“ „To je něco jiného,“ pravil katolík. „To je pravda.“

Přijde pan Bloch ke katolickému faráři (protože je prý levnější než ten židovský), aby vystrojil pěkný pohřeb jeho zemřelé sestře. „Vy jste se patrně zmýlil, pane Blochu,“ pravil pan farář, „já jsem katolický kněz a vaše nebožka sestra byla přece Židovka.“ „Pane faráři, to je tak: moje sestra se dala pokřtít.“ „To je ovšem něco jiného.“ „Ale to není všechno: ona vstoupila do kláštera a umřela jako jeptiška.“ „No, to ta celá věc vypadá docela jinak. To byla nevěsta Kristova a rád ji tedy vyprovodím do hrobu.“ A nakonec se ještě spolu dohodli, že pan farář za svůj výkon i s řečí nad hrobem dostane čtyři sta korun. Pan Bloch sáhne do kapsy, položí na stůl dvě stě korun a řekne: „Druhou polovici zaplatí švagr.“

Známý záletník jse ke zpovědi. „Zhřešil jsem, otče!“ „Kolikrát, milý synu?“ táže se šeptem farář. „Ale otče,“ namítá mladík. „Já jsem přece přišel, abych se vyzpovídal, ne abych se chlubil.“

Na jednom společenském večírku v Londýně vybíral duchovní podporu pro misionářské stanice kdesi v Africe. „Zásadně nepřispívám na tyto účely,“ řekl pan Jacobson, „protože nevěřím v Boha...“ „V tom případě, pane,“ odvětil duchovní s pokladničkou v ruce, „si račte něco vzít. Peníze jsou určeny pro pohany...“

Hádankový koutek

A konečně jsem se dočkala: přišlo správné řešení od **Zoe Taylor**, studentky 7. třídy v St. Ives High. Už jsem téměř nedoufala, že mi kdy odpoví některý z vnuků našich čtenářů! Pan **Richard Toman** rovněž vyřešil správně všechny tři hádanky. Pan **Olda Fiala** vyřešil správně první dvě. O té třetí mi napsal: „**Jsem počtář, ne matematik**“. Ale s velkým potěšením zde přikládám citát z dopisu **Zoe**, jejíž maminka je Češka a otec Slovák: **“After I solved all the puzzles myself, I gathered my whole family including my grandparents and we solved them again as a family. I think this is a great way to get the family together!”**

1. Another logical series

What is the next term in this logical series: **e, o, e, r, e, x, n?**

Solution: The terms of the series correspond to the **final letters** of the numbers **one two threE fouR fivE siX seven eight**; so the next term is **t**.

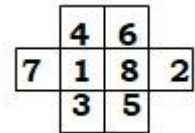
2. Fill in the Numbers

To the right there is a shape made of eight squares arranged in the following way:

Place each of the digits from 1 to 8 into the squares of the shape so that none of them is in contact, horizontally, vertically or diagonally, with a digit that precedes or follows it.

Solution: The key was to realise that the figures **1** and **8** have a special feature: they are not **‘consecutive’**, which is to say that they are the only two figures which have **only one forbidden neighbour** (the **2** and the **7** respectively).

Using this as a starting point, we place these two more amenable figures into the two squares in the centre of the shape (the squares that have the most points of contact with others); then the **2** and the **7** are **put into the only squares that can accept them**: these are the side squares, with the **2** beside the **8** and the **7** in contact with the **1**. Finally, the four other figures are placed in the upper and lower squares of the shape.

The following is one possible solution:

And voilà, the deed is done!

3. Interpret the new symbol to get the correct result.

Here are three examples: **1. 2 ☼ 3 = 95 2. 4 ☼ 5 = 259 3. 6 ☼ 7 = 4913**

Based on the rules that you can deduce from the given examples, what is the result in the following case? **4. 8 ☼ 9 = ?????**

Solution: The symbol ☼ represents the following **combination of the operations**: write down the **square of the second number** (the number following the given symbol ☼) and follow that number directly by the **sum of the two numbers** (the sum of the number written before the given symbol ☼ and the number following the symbol). It is obviously up to you to check for patterns...

Thus the required number is **8117**.

Dnešní hádanka:

Bohužel řešení minulých hádanek jsou opět dlouhá, tak nemám dost místa pro tři nové hádanky. Zkrátit ta vysvětlení nechci, protože vím z mě vlastní zkušenosti: dobré vysvětlení je důležité k tomu, aby řešitel byl ochoten se pokusit v budoucnosti o řešení těžších hádanek v jistotě, že mu to bude vysvětleno, pokud se to jemu samému nepodaří.

Ta dnešní hádanka je velmi nesnadná, ale pokud porozumíte způsobu řešení třetí hádanky z minulého Věstníku, tak byste měli mít dobrou šanci i tuto hádanku vyřešit.

1. Interpret the new symbol to get the correct result.

Here are four examples:

$$1. 5 \text{ ** } 3 \text{ ** } 2 = 151022$$

$$3. 8 \text{ ** } 6 \text{ ** } 3 = 482466$$

$$2. 9 \text{ ** } 2 \text{ ** } 4 = 183652$$

$$4. 5 \text{ ** } 4 \text{ ** } 5 = 202541$$

Based on the rules that you can deduce from the given examples, what is the result in the following case? **5. 7 ** 2 ** 5 = ???????**

Maria Daňková
MariaDankova@gmail.com
Mob: 0448 893 788

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Heč – já mám dvě čokoládičky a ty jenom jednu, strouhá mrkvičku Věrušce Barunka. A jsme opět oběma nohama v těch zdobnělinách. Mrkev se strouhá na struhadle, mrkvičku lze ustrouhat kdykoli, jakkoli, kdekoli a komukoli na dvou prstech. Ten chlap se v těch deminutivách ale dovede jo vyžívat, brouknete si možná. Nuže, brouknete si to, leč poshovějte starci – ty české zdobněliny stojí za opakováním. Však je to náš poklad pokladů. Kdyby se mne kdokoli otázel, co vlastně pokládám za opravdové obzvláštnosti češtiny, neotálel bych s tímto pořadem – já nefilolog. Prízvuk na první slabice bez jakékolivší výjimky, číslo jedna. Číslem dvě bych bezpochyby počítal náš český slovesný vid, a nebudte mi to mít zaslé. Na místě třetím bych umístil naše zdobnělinky, zdobnělinečky – ta hezoulinečká slovíčka. Dovolte mi tudíž, draží čtenáři, tuto prostopášnost v zamilování se do českých deminutiv dnes ještě trošilinečku prohloubit.

Takže tu mrkvičku strouhá Věrušce Barunka. Mrkev strouhávají kuchařky a kuchaři, na struhadélku. A pokuste se zdobnit nutmeg grater – se zlou se potázete, narazíte na tvrdý balvan nemožnosti. Deminutiva v angličtině existují, jen to je pravda, že existují, leč v počtu jen až malicherně omezeném. Ani jazyk německý se zdaleka, ze stomílové dálky se svými -lein a -chen nedoplazí ve zdobnělinách za bohatstvím zdobnělin v nebratrské češtině. Nepochybuji, že i jiné slovanské jazyky oplývají deminutivy, zde je však řeč o hojnosti zdobnělin v jazyce českém. Právili jsem hojnost, nedostřelil jsem. Vůbec jsem nedostřelil. Však ono je těch zdobnělin v naší rodné řeči vpravdě hotová záplava. Nejen typu stůl stolek stoleček, vůz vozík vozíček, kůň koník koníček – zdobnit podstatné jméno je pro náš jazyk jen pouhopouhou hračkou. Čeština dokáže zdobnit i toho houslistu na střeše, jen ji poskytnete příležitost.

Jméno přídavné? Toť jen ta pouhá hračka – milý milounek milouček miloulinký. Sloveso? Papat, papinkat. Spát spinkat. Blít blinkat. Čůrat čůrinkat. Kakat kakinkat. Cupat, cupinkat. Sedět sedinkat. Nepochybujeme, že i jiné jazyky jsou schopny vykouzlit deminutiva sloves – leč naše řeč je v tom mistryni! ... Ještě pár slov, slůvek, slovíček k těm jménům podstatným v podobě příjmení. Právili šéf zaměstnanci Kajetánu Bohdancovi – helejte Bohdanečku, upravte si tu vázanku – hodlá mu to povědět co nejšetrněji. Ostatně – použil by dozajista slova kravata; vázanka se ocitá dnes jen v řeči vázané nebo vůbec jen v písemnostech. Pokračujeme ale v těch zvláštnostkách české řeči – (jak byste přeložili tu zvláštnostku do jazyka Shakespeareova?) – zbývá nám ještě hezkých pár krůčků. Nu, i ten krůček patří mezi ty naše drahocenné zdobnělinky – a prosím, jak zdobnit zdobnělinu na zdobnělinku. Ne že by to slůvko padalo z našich úst dennodenně, ale semotamo z nich padává.

Ovšemže, draží čtenáři – přiblížil se čas na ukončení. Nedá mi to ale, však ono toho všeho je dosud ještě zcela nedotčená spousta. Nelze se například nezmínit o tom, jak zdobnělina umí vytvořit úplně jiný smysl zdobnělého slova. Ručička ovšem, leč i ručička hodinová – a to je sakumprásk úplně jiný kafe. Vidle – vidlička. Než však pošlu to svoje brko na pastvu, nelze se mi prostě nezmínit se o několika dalších pokladech našeho jazyka. Nejprve snad to naprosto nezdobnělinovatelné extempore „lze/nelze“ – vskočilo mně to prostě do pera. Jak byste přeložili do angličtiny „lze namítnout“ nebo „nelze namítnout“? Se zdobnělinami to nijak nesouvisí, je to ale pozoruhodnost pozoruhodností, a nelze se o tom nezmínit. Lze/nelze – to mluva anglická prostě nenaprogramovala. Heč, nemá to, ta zbohatlice.

Nu jakby ne, to brko odložit už opravdu musím, však ouvej, ouvej. Hrne se mi to pod ruku a nelze to tak jednoduše zabrzdit. Vždyť já jsem se doposud vůbec nevěnoval těm všem našim zdobnělinám co do osobních jmen, a těch je kopa kopcovitá, vrchovatě jich je, jen je sem naonačit. Není snad křestního jména, jež naše řeč nedovedla zdobnit – Olinka, Barborka, Věruška, Cílínka, Amálka, Anička, Alenka, Nikolka, Bělínka – a, jakby ne, ta snůška Mařenek, Márinek, Mániček, Marjánek, a kdo jich ještě nespočítal na tucet dalších. Právětak máme Karličky, Ládičky, Vládičky, Pepičky, Toníčky, Jeničky a Honzíčky, Jindřišky, Pavličky a celou dlouhatánskou řadu jiných. Mezi oněmi „jinými“ ovšem nelze pominout Vašky, Vašíčky, Venoušky – česká václavská tradice jich napekla dost a dost.

Teď snad už doopravdy konec a dost – ale na pootevřená vrátka mi poklepává ještě něco nepřeložitelně českého. Až to uvidíte na papíře, olíznete se možná i dvakrát. Do těch pootevřených dvířek se mi vhrnulo „pošušňání“ – cože, co to namítáte, že to není zdobnělina? A opravdu že nikoli, a nuže tedy zdobněme si to, něk bylo, něk bude a helejme se, už se nám to na ten papír sveřepě dere. No samozřejmě, jak to jen nezvěčnit, to zdobnělinku – však to není nic jiného než POŠUŠŇANÍČKO. Ajcem trajcem – takové slůvko slůvek pominout dozajista nelze.

A že zvoní už ten zvonec, zvonec Zikmund že vyzvání? Nuže ukončeme. Leč poznamenejme zde znovu, k tomu dokončení, že jde v naší milé rodné řeči zdobnit i zdobnělinu, a přetvořit ji na zdobnělinku, A konec – koneček povědět lze, leč přidržme se střídmosti – a tu zdobnit nelze. Namítáte, že jsou i střídmostky? Chápu vás – leč odložme to brko v tom nejlepším.

České vysílání SBS New Radio Schedule

One hour of programming on Thursday at 5pm via:

- Digital radio (DAB+) (SBS Radio 3)
- Digital TV (SBS Radio 3)
- Online at sbs.com.au/slovak (live and catch up listening)
- iPhone and android app – SBS Your Language app (live and catch up)
- Podcasts

Slovenské vysielanie SBS New Radio Schedule

One hour of programming on Friday at 3pm via:

- Digital radio (DAB+) (SBS Radio 3)
- Digital TV (SBS Radio 3)
- Online at sbs.com.au/slovak (live and catch up listening)
- iPhone and android app – SBS Your Language app (live and catch up)
- Podcasts

**DĚTSKÉ ODPOLEDNE S MONIKOU BUDE OPĚT PRVNÍ
NEDĚLI V LISTOPADU OD 13 HODIN, TEDY 5. LISTOPADU**

**SOBOTNÍ VOLEJBAL - SATURDAY VOLLEYBALL
ŘÍJEN - OCTOBER 21,
LISTOPAD - NOVEMBER 4. & 18.,
PROSINEC - DECEMBER 2. & 16.
VOLEJTE MARTU - RING MARTA 9130 6781**